

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça tutuklandı

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın evine, 22 Mayıs sabahı polis baskın yaptı. Savcının "yakalama kararı" ile kapıyı kırarak evlere giren polis arama yaparak Gülmen ve Özakça'yı gözaltına aldı. 23 Mayıs'ta savcının tutuklama istemiyle mahkemeye sevk ettiği Gülmen ve Özakça, çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı. **s.4**

Yüksel'de polis terör estirdi, direniş ateşini söndüremedi!

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 20
26 Mayıs 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

Düzen siyasetinin sürdürülemez OHAL'i

Sermaye düzeni ve iktidardaki Erdoğan AKP'si açısından yaşanan sürdürülemezlik halinin bu şekilde devam edemeyeceği ortadadır.

Mevsimlik tarım işçilerinin bitmeyen çilesi

Mevsimlik tarım işçilerini bu yaz sıcaklarında gün ışımadan başlayan kölece, güvencesiz, sağlıksız bir çalışma ve yaşam koşulları bekliyor.

İran'da seçim tiyatrosu ve İran halkının mesajı

Humeyni ve onun kanlı karanlık istibdat rejimi için de zamanın dolduğu mesajını verip vermediğini önümüzdeki yıllar gösterecek...

Zorbalara karşı direniş ateşini harlayalım!

ABD Suriye'ye karşı savaşı kızıştırıyor

s.12

ABD'nin YPG ile ilişkileri ve Kürt halkını bekleyen tehlikeler

s.14

Zorbalara karşı direniş ateşini harlayalım!

Sermaye devletinin işçi ve emekçileri hedef alan saldırıları aralıksız devam ederken; devrimci-ilerici güçlerin mücadelesi faşist zorbalık karşısında direnç odakları olarak öne çıkıyor. Tüm baskı ve devlet terörüne rağmen kamu emekçilerinin haftalardır süren direnişleri ve açlık grevi eylemleri söz konusu olgunun günlük örnekleri arasında yer alıyor.

EZİLEMEYEN DİRENİŞ POTANSİYELİ

2013 yılında "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" şiarı ile patlayan ve büyük bir hızla halk hareketine dönüşen Haziran Direnişi, bu topraklarda biriken direniş potansiyellerini gözler önüne sermişti.

Yıllardır aralıksız uygulanan sosyal-iktisadi yıkım saldırılarının, gün be gün yoğunlaşan gerici-faşist ablukanın emekçiler içerisinde mayaladığı öfke, Gezi Parkı'nda estirilen polis terörü karşısında büyük bir direnişe dönüşmüştü. Günlere yayılan direniş sürecinde milyonlarca insan sokaklara akmıştı.

Direniş geri çekilirken dahi, gündeme gelen toplumsal ve politik gelişmeler karşısında kitlesel eylemler yaşanmıştı. Tayyip Erdoğan ve AKP'sinin kimyasını bozan bu güçlü halk hareketinin hâlâ her eylemli süreçte anılması, ya da yaşanan direniş süreçlerinde Gezi'nin izlerinin aranması boşuna değil.

ÖFKE AKACAK KANAL ARIYOR

Haziran Direnişi sonrası yaşanan bir dizi gelişme, toplumsal yaşamda biriken öfkenin her fırsatta kendisine bir kanal aradığını gözler önüne serdi.

Özgecan Aslan'ın hunharca katledilmesi ile birlikte kadın cinayetlerine karşı sokaklara akan öfke, ya da Soma'da yaşanan madenci katliamında hızla yayılan ve kitleselleşen eylemler bu gerçeği or-

taya koyan çarpıcı gelişmeler idi.

Aynı olgunun sınıf cephesinden örneğini ise, metal işçileri 2015 yılında Metal Fırtına'yla verdiler. Ağır ve yıpratıcı çalışma koşulları altında, düşük ücretlere çalıştırılan binlerce metal işçisi, sözleşme sürecinde yaşadıkları ihanet karşısında büyük bir öfkeyle direnişe geçtiler. Merkezinde Renault işçilerinin yer aldığı ve Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) öncülüğünde patlak veren fabrika direnişleri hızla sektörel bir işçi hareketine dönüşmüştü. İşçiler günlerce hakları ve gelecekleri için fiili grev ve direnişler gerçekleştirmişlerdi.

KOYU KARANLIĞA VE OHAL KOŞULLARINA RAĞMEN DİRENME KARARLILIĞI SÜRÜYOR

Bu aynı dönem içerisinde, AKP iktidarının toplumu kuşatan gerici-boğucu uygulamaları çok daha yoğunlaştı. Faşist tek adam rejimine doğru adım adım ilerleyen AKP iktidarı, şaibeli darbe girişimi ile birlikte faşist saldırganlıkta adeta gemi azya aldı.

Darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarının ilk işi, topluma deli gömleği giydirme hevesi ile OHAL uygulamasını devreye sokmak oldu. Bu koşullarda binlerce kamu çalışanı meslekten ihraç edildi. İşçi grevleri yasaklandı. En küçük hak arama eylemleri polis terörü ile karşılandı. Örnekler çoğaltılabilir...

Fakat tüm bu baskı ve zorbalık ilerici-devrimci güçlerin direnme kararlılığını kıramadı. Sınıfın kimi bölüklerinde öne çıkan mücadele eğilimini bastıramadı. Bugün henüz dar ve mevziler üzerinden devam etse de, kamu emekçilerinin direnişi bu olguyu açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Yine şaibeli referandum karşısında bir dizi kentte günlerce süren eylem ve direnişler aynı olgunun bir di-

ğer örneği olmuştur.

DİRENİŞ ATEŞİNİ HARLAYALIM

Tüm bu gelişmeler, ilerici-devrimci kesimler şahsında direniş iradesinin ve kararlılığının boğulamayacağını açıkça göstermektedir. Dahası, toplumsal yaşamda direniş eğiliminin giderek olgunlaştığını ve akacak kanallar aradığını gözler önüne sermektedir.

Tam da bu nedenle sermaye devleti, ortaya konan direniş kararlılığını hızla bastırmaya ya da izole ederek etkisizleştirmeye çalışıyor. KHK ve ihraçlara karşı direnişe geçen Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın tutuklanması bunun en son örneği olmuştur. Gülmen ve Özakça'nın açlık grevi direnişleri son dönemde toplumsal gündemler içerisinde öne çıkmış, duyarlı kesimler şahsında daha ileriden sahiplenilmeye başlamıştı.

"Gezi" korkusunu üzerinden atamayan sermaye devleti bu gelişmeler karşısında hızla saldırıya geçti, direnişçileri tutuklayarak zindana atarken direnişi destekleyen kesimler üzerinde adeta terör estirdi. Fakat tüm bu pervasızlığın beyhude olduğunu, süren destek eylemleri ve dayanışma pratiği ortaya koymuş bulunuyor.

Gelinen aşamada bugün için mevzilerde süren direnişleri güçlendirmek, giderek toplumsallaştırmak ve emekçiler içerisinde biriken öfkenin akacağı kanallar haline getirmek günün en temel sorumluluğu olarak öne çıkıyor. Zira, hem toplumu kuşatan gerici ablukayı parçalamanın, hem de sermayenin işçi ve emekçileri hedef alan kapsamlı saldırılarını geri püskürtmenin yolu buradan geçmektedir.

O halde işçi ve emekçiler direniş ateşini harlamalı, sermaye düzeninin korkularını büyütmelidir.

Bugün için mevzilerde süren direnişleri güçlendirmek, giderek toplumsallaştırmak ve emekçiler içerisinde biriken öfkenin akacağı kanallar haline getirmek günün en temel sorumluluğu olarak öne çıkıyor. Zira, hem toplumu kuşatan gerici ablukayı parçalamanın, hem de sermayenin işçi ve emekçileri hedef alan kapsamlı saldırılarını geri püskürtmenin yolu buradan geçmektedir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/20 * 26 Mayıs 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Düzen siyasetinin sürdürülemez OHAL'i

Son günlerde TÜSİAD burjuvazisinin Erdoğan AKP'sinden beklentilerini daha yüksek sesle dillendirdiğini görmekteyiz. Özellikle referandum sonrasında AKP'den "yapısal reformlar" ve "istikrar" isteyen büyük patronlar Diyarbakır'da da beklentilerini duyurmuşlardı. R.T. Erdoğan'ın ABD gezisinin hemen sonrasında denk getirilen TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu toplantısında ise beklentilerini bizzat Erdoğan'a daha açık şekilde ifade ettiler.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Erdoğan AKP'si ile TÜSİAD temsilcileri özünde ortak sınıfsal çıkarlara sahiptirler. Mevcut düzen siyaseti tümüyle kapitalist çarkların dönmesine odaklıdır. Bundandır ki Erdoğan, toplantıda "muhabbetle" selamladığı büyük patronların ne istediğini gayet iyi anlayarak, "Özel sektörün lokomotifliğini çok önemsiyoruz" demektedir.

Ancak TÜSİAD burjuvazisinin, mevcut ülke tablosuna dair belli kaygıları ve buradan gelen istemleri vardır. Yapılan toplantıda TÜSİAD temsilcileri, özetle, "küresel rekabet" konusunda kendilerini zor durumda bıraktığı için "OHAL'in kaldırılmasının önemine vurgu" yaparken, en büyük ihracat pazarları olan AB'ye üyelik sürecinin Türkiye için belirleyici olduğunu vurguladılar. "Hukuk, bilim ve kültürde benzemek istediğimiz yer Ortadoğu değil, Avrupa Birliği olmalı" diyerek yüzlerini nereye dönmeleri gerektiğini açıkça ifade ettiler. Ayrıca "çözüm sürecinin değerini" ve "laik devletin önemini çok iyi anlıyoruz" vurguları yaptılar. TÜSİAD temsilcileri, Türkiye'nin dışarıdaki imajını zedeleyen demokratik hakların gaspına, tutuklu gazetecilere, işten atılan akademisyenlere vb. ilişkin de (kuşkusuz

ekonomik çıkarlarını engelleme ihtimali olmasa zerre kadar ilgilerini çekmeyecek olan tüm bu sorunlara) vurgular yaparak, AB ile ilişkileri düzeltmek adına "siyasi otoriteye düşen sorumluluktan" bahsettiler.

Ancak "siyasi otorite" Erdoğan, toplantıda, "Türkiye AKP yönetimi döneminde üç kat büyümüşse, buradaki işadamlarımızın pek çoğunun işleri 5 kat, 10 kat büyümüştür" diye hatırlatma ihtiyacı duydu. Buradan gelen bir birlikte kazanma durumuna dikkat çekti.

TÜSİAD burjuvazisinin kasaları dolarken, yaşanan tüm hukuksuzluklara, dökülen kanlara, artan gericilik uygulamalarına özel bir itiraz geliştirmediklerini biliyoruz. TÜSİAD burjuvazisinin uzun sü-

redir ilk defa beklentilerini bu şekilde net söylemesi kuşkusuz dikkat çekicidir. Zira ülkedeki sürdürülemez tabloyu onlar da görmekte, hele de şaibeli referandumda toplumun yarısının itirazlarının sosyal taleplerle birleşmesi durumunda yaşanabileceklerden endişe duymaktadırlar.

Erdoğan bahsi geçen toplantıda sermayenin beklediği yanıtları tam olarak vermedi. "OHAL konusundaki endişelerinizi ben anlamakta zorlanıyorum. Şu ana kadar bizim sanayicilerimizin, işadamlarımızın neyini engelledi OHAL? Her şey huzura, refaha kavuşmadan OHAL'i kaldırmayacağız" diye de çıktı. AB'ye girme "şartları" konusunda da kendisinden istenenleri atlayarak, "AB Türkiye'ye gönlünü, kapısını açmış da Türkiye mi

girmiyor? Dikkat edelim lütfen" diyerek işin içinden çıktı. Belirtmek gerekir ki AB, Türkiye işçi ve emekçilerine demokrasi ya da refah getirmeyeceği gibi, AB emperyalistlerinin demokrasi ve insan hakları duyarlılığı tümüyle ikiyüzlüdedir. Ancak burada dikkat çeken Erdoğan'ın bildiğini okumaya devam edeceğine dair topu taca atan tavrıdır.

Kuşkusuz bunu OHAL'siz iktidarını sürdüremeyeceğinin farkına varmış biri olarak, biçimsel de olsa hukuk ve demokrasi normlarına uygun bir adım dahi atamayacak denli sıkışmışlık içinde olduğundan yapmaktadır. Bu "acırsan acınacak duruma düşersin" ifadesinde yatan "acınacak duruma" gelmeme kaygısı/korkusudur.

Bu toplantıdan yansıdığı üzere yaşanan çok yönlü rejim krizinde değişen bir şey olmayacaktır. Her ne kadar özünde aynı ortak sınıfsal çıkarlara sahip olsalar da TÜSİAD'ın beklentileri, Erdoğan'ın güncel çıkarlarıyla ve özel hedefleriyle tam olarak örtüşmemektedir. Ancak sermaye düzeni ve iktidardaki Erdoğan AKP'si açısından yaşanan sürdürülemezlik halinin de bu şekilde devam edemeyeceği ortadadır.

İşçi ve emekçiler cephesinden buna karşı örgütlü bir itiraz geliştirilemedikçe, var olan karanlık tablo daha da koyulaşacak, baskı ve yoğun sömürü artarak devam edecektir.

Kemal Gün oğlunun kemiklerine kavuştu

Sermaye devleti tarafından Dersim Çet Deresi'nde hava saldırısıyla katledilen oğlu DHKC gerillası Murat Gün'ün kemiklerini almak ve gömmek için 90 gündür Dersim Seyit Rıza Meydanı'nda açlık grevi yapan Kemal Gün, 24 Mayıs'ta da valiliğin "Kemikleri veririz ama burada gömemezsin" dayatmasıyla karşılaştı. Daha sonra yapılan görüşmelerde Gün'ün talepleri kabul edilerek oğlunun kemikleri verildi.

Günlerdir kemiklerin kargoda ol-

duğu söylenmesinin ardından Dersim Valiliği 24 Mayıs'ta Kemal Gün'e haber göndererek kemikleri alabileceğini söyledi.

Açlık grevini sürdüren Gün'ün kızı ve avukatı kemikleri almak için valilikle görüşürken, vali mezar yeri üzerinden dayatmada bulundu.

Daha sonra yapılan açıklamada ise Kemal Gün'ün taleplerinin kabul edildiği ifade edildi. Kemal Gün görüşmelerin ardından oğlunun kemiklerine kavuştu.

Yüksel'de polis terör estirdi, direniş ateşini söndüremedi

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçilerinin Ankara Yüksel Caddesi'ndeki direniş, gözaltılar, tutuklamalar ve polis saldırılarına rağmen sürüyor.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevi direnişlerinin 70. gününün bitiminde (17 Mayıs) gece saatlerinde polis Yüksel Caddesi'nde terör estirdi. Gece direniş alanına saldıran polis alanda direniş büyütenleri işkenceyle gözaltına aldı. Polis saldırısının ardından alana sahip çıkılarak tekrar toplanılırken bu şekilde art arda üç kez saldırı gerçekleşti. Buna karşın alanda direniş ateşinin sönmesine izin verilmezken sabah saatlerinde alanda tekrar toplandı.

Öte yandan direnişçi Esra Özakça, Veli Saçılık, Mehmet Dersulu ve Engin Karataş'ın da aralarında olduğu çok sayıda kişi karakolda polisin işkencesine maruz kaldı. Öğle saatlerinde serbest bırakılan gözaltılar, direniş alanında alkışlar ve sloganlarla karşılandı.

POLİS DİRENİŞ ALANINA SALDIRARAK İŞKENCE YAPTI

Açlık grevi 72. gününe girerken bir haftadır gece saatlerinde devreye sokulan polis terörü devam etti. Direniş alanında gece bekleyenler art arda polisin saldırısına uğradı. Yüksel direnişçilerinden Acun Karadağ'ın yanı sıra Semih Özakça'nın annesi Sultan Özakça ve direniş destek veren 10'dan fazla kişi gözal-

tına alındı. Polis saldırısında yaralananlar olurken saldırıların ardından Yüksel Caddesi'nde direniş ateşi de yeniden yakıldı.

19 Mayıs günü türküler ve halaylarla direniş sürdürülürken Nuriye Gülmen ve Semih Özakça 13.30'daki basın açıklaması için direniş alanına geldi. Özakça, polisin geceleri direniş alanına saldırmasına, annesini yerlerde sürüklemesine tepki gösterdi. OHAL'le tırmanan yasaklara da dikkat çeken Özakça, konuşmasının ardından sağlık sorunu nedeniyle tekrar evine dönmek zorunda kaldı.

İhraçlara karşı direnen Veli Saçılık ve Acun Karadağ yaptıkları konuşmalarda yaşanan hukuksuzluklara değinerek, baskılara boyun eğmeden, haklarını alana kadar direnişlerini sürdüreceklerini vurguladı. Açıklamaya Kayseri ve Adana'dan gelen gençler ile OSTİM'den işçiler de katıldı.

Gülmen ve Özakça'nın tutuklandığı 23 Mayıs günü boyunca direniş alanı çevresinde destek için gelenlere polis saldırılarına uğrarken alan TOMA'yla kapatıldı. Yüksel Caddesi'ne bağlanan tüm yol ve ara sokaklarda da polis kontrolleri yapılmaya başlandı.

"BARİKATINIZ NEREDEYSE ORADA DİRENECEĞİZ"

Gazetemizin baskıya hazırlandığı 24 Mayıs günü ise Yüksel Caddesi ile Karanfil Sokak'ın kesiştiği köşede direniş de-

vam etti.

Saldırıların ardından CHP'li vekiller Yüksel Caddesi'nin Karanfil girişindeki polis barikadı önünde oturma eylemine başladı. Polis barikadı önünde vekillerin yanı sıra Veli Saçılık ve Acun Karadağ ile birlikte eylem ve açıklama yapıldı. Açıklamada konuşan direnişçi Acun Karadağ, polis saldırılarına karşı İnsan Hakları Anıtı önünde açıklama yapılan saatler olan 13.30 ve 18.00 arasında direnişin devam edeceğini vurguladı. Acun Karadağ "Barikatınızı nereye kurarsanız kurun onun önünde direnmeye devam edeceğiz" diye konuştu.

Geçişlerin kapatıldığı bölgede son

olarak vekiller basın açıklaması gerçekleştiren direniş alanı çevresindeki tablo ve Kızılay'daki abluka teşhir edildi. Polis Karanfil Sokak'ı da geçişlere kapatırken Atatürk Bulvarı'ndan Yüksel Caddesi'ne giriş de bant çekilerek kapatıldı.

Öte yandan polisin barikat kurarak kapattığı alanda bulunan esnaf da polise tepki göstererek masalarını sokağa kurdu. Polisin kapattığı alanın hemen önlerinde eylemler boyunca toplanan kitleler "Direne direne kazanacağız!", "Emekçiyiz haklıyız, kazanacağız!", "Nuriye-Semih onurumuzdur!" sloganlarıyla eyleme destek verdi.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça tutuklandı

nin 75. gününde olan Gülmen ve Özakça, Terörle Mücadele Şubesi'nde kondukları hücrelerde yerde yatmak zorunda bırakıldılar.

GÜLMEN VE ÖZAKÇA'YA 'AKIL ALMAZ' SORULAR VE TUTUKLAMA GEREKÇESİ

23 Mayıs günü Gülmen ve Özakça adliyeye getirildi. Savcılık, direnişçilere sorduğu sorularla hukuksuzluğu bir kez daha ortaya koydu. Direnişçilerin avukatları, savcının sorduğu soruları paylaştı. Sorulan sorular arasında şunlar yer aldı: "Gitar çalıp şarkı söylediğin bir video paylaşmış, sen de beğenmişsin, paylaşanların örgüt üyesi olabileceğini düşündün mü?", "Masumane hak arayışı görünümündeki bu eylemlerin asıl amacı nedir?", "Ülkemiz genelinde eylem birlikteliği yaparak ülkemizde Gezi

türü olaylar mı başlatmak istiyorsunuz?", "Yaptığınız eylemlerle hak arayışından uzak halkta kin ve nefret uyandıran eylem tarzı yapmanızın amacı nedir?", "Ölüm orucu eylemi yapmanız konusunda size ne tür menfaatler sunulmaktadır?"

TUTUKLAMA BAHANESİ: "ADALETİN İŞLEYİŞİNE ZARAR VEREBİLİRLER"

Bu soruların ardından savcılığın tutuklama istemiyle mahkemeye sevk ettiği Gülmen ve Özakça, çıkarıldıkları mahkemece 20.00 sularında tutuklandı. Tutuklama kararında, direnişçiler hakkında "terör örgütü üyeliği" ve "terör örgütü propagandası" iddiası ile dava açıldığına yer verilerek "üzerlerine atılı suçları işlediklerine dair kuvvetli suç şüphesi var olduğu" iddia edildi.

"Delillerin henüz toplanmadığı" gerekçesi kararda da yer alırken mahkeme, Gülmen ve Özakça'nın, "tutuklanmadıkları takdirde adaletin işleyişine zarar verecekleri" ve "adli kontrolün yetersiz olacağı" iddiasıyla tutuklama kararına hükmetti.

Tutuklanan açlık grevi direnişçilerinin anneleri ile Özakça'nın eşi ve Gülmen'in kardeşi, ilk görüş talebi için ertesi gün gittikleri adliyede OHAL bahanesiyle bekletildiler.

POLİS, DİRENİŞÇİLER İÇİN ADLİYEYE GELENLERE SALDIRDI

Gülmen ve Özakça için adliyeye gelen aileler ve destekçiler de polis terörüne maruz kaldı. Adliye çevresine de polis yığınağı yapılırken, İstanbul'da da Beşiktaş ve Kadıköy'de yapılan eylemlerde polis saldırıları yaşandı. Kadıköy'de gözaltına alınanlar için 7 günlük gözaltı süresi verildi.

Sermaye devletinin ihraçlarla işten attığı direnişçiler Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın evine, 22 Mayıs sabahı polis baskın yaptı. Savcının "yakalama kararı" ile kapiyu kırarak evlere giren polis arama yaparak Gülmen ve Özakça'yı gözaltına aldı. Polis baskınında, direnişçilerle birlikte, Semih Özakça'nın eşi Esra Özakça ve direnişçilerin avukatları da işkenceyle gözaltına alındı.

Esra Özakça ve avukatlar öğle saatlerinde serbest bırakılırken, açıklama yapan Esra Özakça, baskın sırasında cinayet girişimi yaşandığını belirtti.

Evin bulunduğu sokağın giriş-çıkışları da çevik kuvvet tarafından kapatılırken bölgede direnişe destek amacıyla sokaklara çıkıldı. Gün boyunca, Gülmen ve Özakça'nın direnişini sürdürdüğü Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı ve çevresinde, gözaltı saldırısını protesto edenlere polis terörü uygulanırken gözaltılar yaşandı.

Gözaltına alındıklarında açlık grevi-

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya destek eylemleri

KHK'larla işlerinden atılmalarına karşı Ankara'daki Yüksel Caddesi'nde 5 aya yakındır direnişte olan, 9 Mart'tan bu yana ise açlık grevi yapan kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için pek çok yerde destek eylemleri yapıldı. Eylemler açlık grevindeki direnişçilerin sağlık durumlarının kötüye gitmesiyle artarken, polis terörü de devreye sokuldu.

20 Mayıs günü İstanbul'da **Avcılar Emek ve Demokrasi Platformu'nun** çağrısı ve ihraçlara karşı direnen emekçilerin de katılımıyla akşam saatlerinde Deprem Anıtı önünde oturma eylemi gerçekleştirildi. Anıt önünden yapılmak istenen yürüyüş polis engeliyle karşılaştı. Deprem Anıtı önünde yarım saatlik oturma eylemi yapılırken konuşan direnişçi emekçiler, saldırılara rağmen mücadelenin süreceğini vurgulayarak destek ve dayanışma çağrısı yaptılar.

Yüksel direnişçilerine destek olmak için İstanbul'da süren açlık grevi eylemlerine de polis saldırıları gerçekleştirildi. **Kadıköy** Khalkedon Meydanı'nda 5 Mayıs'ta başlayan destek açlık grevi, Barış İçin Kadın Girişimi tarafından sürdürülecekti. Ancak meydana toplananlara saldıran polis, kadınların açtığı çadırı aldı, dövizleri dağıttı. Saldırıda, aralarında bir DGB'linin de bulunduğu 9 kişi gözaltına alındı.

Kartal Meydanı'nda yapılan destek açlık grevine saldıran polis burada da BDSP, DGB ve DGB'lilerin de aralarında olduğu 13 kişiyi gözaltına aldı.

Polis saldırılarının ardından Kadıköy ve Kartal'da eylemler sürdürülerek saldırılar protesto edildi. Kadıköy ve Kartal'da gözaltına alınanlar Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürülürken, gözaltında polis işkencesine maruz kaldılar. Gözaltılar 22 Mayıs günü Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nden, savcılık işlemlerinin ardından serbest bırakıldı.

Üsküdar'da ise İskele Meydanı'nda saat 17.30'da yapılmak istenen eyleme saldıran polis, 4 kişiyi gözaltına aldı.

21 Mayıs günü ise Gezi Şehitleri ve Gazileri Platformu, İstanbul'da bir haftalık destek açlık grevine başladı. Kadıköy'deki Khalkedon Meydanı'nda basın açıklaması yapılarak burada açlık grevine başlanacakken, polis engellemesi ile karşılaşıldı. Okunan basın açıklamasında polisin saldırı tehdidi teşhir edilerek, tüm engellemelere rağmen Nuriye ve Semih ile dayanışmaya devam edileceği vurgulandı. Yaşanan katliamlara değinilerek on binlerce kamu emekçisinin KHK'lar ile işten atılmasının kabul edilemez olduğu vurgulandı. Açlık grevi eyleminin devam edeceği, ancak Gezi Şehitleri ailelerinin

olası bir saldırı karşısında Kadıköy'de değil başka bir yerde devam edeceği belirtildi.

22 Mayıs günü sabahın erken saatlerinde Gülmen ve Özakça'nın evleri basılarak gözaltına alınması da eylemlerle protesto edildi. Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde toplanan ve direniş alanındaki nöbeti devralanlara polis saldırdı. Saldırıda gözaltına alınanlar oldu. Defalarca gerçekleşen polis saldırılarına karşı direniş alanına gelinerek eylemlere devam edildi. Gün boyu polis saldırısı sürerken polis direniş alanını ablukaya alarak kapattı.

Armutlu Köyiçi Meydanı'nda destek açlık grevini sürdüren Gezi Şehit ve Gazileri Platformu'nun eylemi de polis saldırısına hedef oldu. Hasan Ferit Gedik'in annesi ve dedesi ile Dilek Doğan'ın annesi Aysel Doğan burada gözaltına alındı.

Öte yandan **Diyarbakır**'da Pir Sultan Abdal Cem ve Kültür Evi'nde akşam saat 18.00'de bir günlük açlık grevi eylemi başlatıldı.

23 Mayıs günü **Antalya**'da KESK'e bağlı emekçiler Eğitim Sen Antalya Şube binasında iki günlük destek açlık grevine başladı. Eylemlerine açıklama yaparak başlayan emekçilere destek ziyaretleri de gerçekleştirilirken dayanışma yükseltildi.

"Nuriye ve Semih'i yaşatacağız!"

OHAL KHK'ları ile ihraç edilen ve dört aydır direnen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi kamu emekçileri, İstanbul'daki direnişlerini sürdürüyor.

Kamu emekçileri **19 Mayıs** günü direnişlerini görmezden gelen yandaş ATV-Sabah önünde eylem gerçekleştirdi. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın direnişini karalayan ATV-Sabah'ı uyaran kamu emekçileri yalan ve komplo haberleri halka anlatacaklarını vurguladılar. "Direnmekten, ses çıkarmaktan hakkımızı geri alıncaya dek vazgeçmeyeceğiz" denilen açıklamanın ardından bir kamu emekçisi söz aldı. "Adımızı ağzınıza alırken dikkat edin" diyen kamu emekçisi üç kuruş daha fazla para kazanmak için kimsenin haklı direnişlerine iftira atmayacağını vurguladı. Kamu emekçileri eylemlerini sonlandırırken yandaş ATV-Sabah'a basın bültenlerini bırakmadan ayrıldılar.

20 Mayıs günü ise Kadıköy Altıyol ve

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemleri yapıldı. İki direniş alanında da OHAL saldırılarını teşhir eden kamu emekçileri Gülmen ve Özakça'nın direnişine özel olarak dikkat çektiler. Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaki direniş de TM-MOB ve KESK tarafından ziyaret edilerek basın açıklaması gerçekleştirildi. Yüksel direnişine destek için İstanbul Kartal'da açlık grevi yapanlara gerçekleştirilen polis saldırısı da protesto edildi. Ayrıca, Kadıköy'deki Khalkedon Meydanı'nda destek açlık grevi yapan akademisyenlerin gözaltına alınmasına karşın da, Kadıköy'deki direnişçiler bu alana geçerek oturma eylemini sürdürdü.

Bakırköy ve Kadıköy'deki oturma eylemleri **22 Mayıs** günü de devam etti. Kamu emekçileri ihraçlara karşı imzalar toplayarak iktidarın saldırılarını teşhir ettiler.

23 Mayıs günü ise Gülmen ve Özakça için Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemi ve basın açıklaması ger-

çekleştirildi. Polis ise kamu emekçilerine yalnızca basın açıklaması yapmaları dayatmasında bulunarak saldırı hazırlığı yaptı. 1 saatlik oturma eylemi yapan direnişçiler Gülmen ve Özakça için basın açıklaması yaptılar. Açıklamada OHAL saldırılarına karşın sokakların boş bırakılmayacağı vurgulandı. Açıklamanın ardından gözaltına alınan Eğitim Sen Kadın Sekreteri Ebru Yiğit için Bakırköy Adliyesi'ne geçileceği, eylemin iradi olarak sonlandırıldığı ifade edildi.

Oturma eylemleri **24 Mayıs** günü de devam etti. Kamu emekçileri Gülmen ve Özakça'nın tutuklanmasına tepki göstererek, Gülmen ve Özakça'ya destek eylemlerine yönelik hayata geçirilen polis terörünü teşhir ettiler. Kadıköy'deki destek eyleminde gözaltına alınan direnişçi kamu emekçisi Fatma Yıldırım'ın da serbest bırakılması istendi. Eylemlere Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Devrimci Gençlik Birliği de (DGB) destek verdi.

Açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmez!

Nuriye ve Semih hocanın açlık grevi kritik döneme girmiş bulunmaktadır. Açlık grevi belli bir zaman dilimi sonrasında vücutta kalıcı hasarlara yol açmaktadır. Semih ve Nuriye hoca 75. günü geride bıraktılar.

OHAL-KHK düzenine karşı Semih ve Nuriye hocanın açlık grevi son 10 gündür beri burjuva medyada dahi görmezden gelinemeyecek noktaya ulaşmıştır. Elbette açlık grevi en son çaredir. Yapacak hiçbir şey kalmadığında denenecek bir yoldur. Cezaevlerindeki ölüm orucu süreci de bu şekilde gelişmiştir. Fakat bugün itibarıyla açlık grevinin doğru bir mücadele biçimi olup olmadığını tartışmaktan ziyade, direnişçilerin meşru taleplerini kazanması için neler yapmamız gerektiğini tartışmalıyız. Kimi çevrelerin görmezden gelen, dışlayıcı tavırları direnişin meşru taleplerine duyarsız, sessiz kalmakla eş anlamlıdır. Bu hataya düşenlere diyecek tek sözümüz var. O da dar grupçu, sekte, pasifist tutumlardan vazgeçin, ilerici olmanın sorumluluğuyla hareket edin...

Bir çift söz de direnişçi kamu emekçilerinin üyesi olduğu KESK'e söylemek gerek. Direnişe gerekli desteği vermeyen başta KESK yönetimi olmak üzere bağlı sendika yönetimleri ya sorumluluklarına uygun davranmalıdır, ya da samimi bir biçimde zayıflıklarını kabul ederek mücadelenin önünde engel olmamalıdır. Direnişçilerin gözaltına alınmasının ardından düzen partisi CHP milletvekilleri bile oturma eylemi vb. gerçekleştirdiler. KESK yönetimi ise bir açıklama dışında henüz herhangi bir adım atmadı. Bu zatların hepsi de lafa gelince keskin solcu olmalarına rağmen direnişi büyütme için harekete geçmediler.

Her şeye rağmen direniş güçleniyor. Direnişin kazanımla sonuçlanması ve Semih ile Nuriye'nin yaşaması için mücadeleyi daha fazla yaygınlaştırmalı ve sahiplenmeliyiz.

M. GÜZEL

Mevsimlik tarım işçilerinin bitmeyen çilesi

Yaz aylarının gelmesiyle birlikte mevsimlik tarım işçilerinin yaşadığı kölece çalışma koşulları da başladı. Her ne kadar tarım işçilerinin yaşadığı bu sorunlar diğer mevsimlerde sürse de, özellikle yaz aylarında katlanarak devam ediyor. Kürt illerinden on binlerce tarım işçisi, aileleriyle birlikte Ege, Karadeniz ve Çukurova bölgesine göç ediyor.

Tarım işçileri sadece ücret, sigorta, barınma, sağlık sorunları yaşamıyor. Yaşanan iş cinayetleri tarım işçilerinin çalışma koşullarının ne kadar riskli olduğunu gösteriyor. Ya tka basa dolduruldukları kamyonetlerin kaza yapması sonucu, ya da çalışırken yaşamlarını yitiriyorlar. Aynı zamanda örgütsüz olmaları nedeniyle de çalışma koşullarını düzene sokacak bir mücadele aracından mahrum kalıyorlar. Kurulan dernekler ise daha çok dayıbaşları tarafından yönlendiriliyor ve tarım işçilerinin ihtiyaçlarından çok kendi ihtiyaçları çerçevesinde girişimlerde bulunuyorlar. Bir diğer önemli sorun ise mevsimlik tarım işçilerinin Kürt olmaktan kaynaklı gördükleri baskılardır. Ülkede estirilen şovenizm rüzgârından, ırkçı saldırganlıktan gittikleri illerde fazlasıyla etkileniyor ve saldırıya uğruyorlar. Hatta polis ve asker tarafından zorla il dışına çıkarılabiliyorlar.

Sermaye devletinin Suriye politikasının bir sonucu olarak artık Suriyeliler de tarım işçiliği yapıyor. Suriyeli işçiler diğer iş kollarında olduğu gibi sermaye tarafından yine ucuz iş gücü olarak değerlendiriliyor. Mevsimlik tarım işçilerinin daha çok kadın olması ise çok yönlü sorunları gündeme getiriyor. Tarım işçisi kadınların yaşadıkları sıkıntılar sadece

çalışmanın zorluğu değil. Aynı zamanda kadın olmaktan kaynaklı birçok sorun yaşıyorlar. Bu sorunlar arasında tacize, tecavüze maruz kalmaları da bulunuyor. Yine aileleriyle birlikte çalışılacak yerlere giden tarım işçilerinin çocukları da hem küçük yaşta sömürülüyorlar, hem de en çok ihtiyaç duydukları bir dönemde sağlık, barınma ve eğitim hakkında mahrum kalıyorlar.

Kölece çalışma koşullarıyla gündeme gelen mevsimlik tarım işçilerinin yaşadığı sorunlara sermaye devleti tarafından sözde çözümler bulunmuyor değil. Kısa bir süre önce Resmi Gazete’de yayımlanan Başbakanlık Genelgesi ile mevsimlik tarım işçisi olarak çalışmak amacıyla buldukları illerden başka illere giden tarım işçilerinin ve ailelerinin bu süreçte yaşadığı “sorunların giderilmesine” yönelik çalışma başlatıldığı açıklandı. ‘Son başbakan’ Binali Yıldırım imzasıyla yayımlanan genelgede, mevsimlik tarım işçilerinin yaşadığı sorunların giderilmesine yönelik çalışmalar 36 maddede sıralandı. Barınma sorunundan sosyal yaşamlarına, sağlık sorunlarından eğitime kadar birtakım düzenlemelerden bahsediliyor.

Yine yapılan açıklamaya göre valilikler bünyesinde, vali tarafından görevlendirilecek vali yardımcısı başkanlığında eylem planının hazırlanması, uygulanması ve izlenmesi ile görevli, sekreteryasını Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürlüklerinin yapacağı ve İl Emniyet Müdürlükleri, İl Jandarma Komutanlığı, Gıda, Tarım ve Hayvancılık İl Müdürlükleri, Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdürlükleri, Sosyal Güvenlik Kurumu İl Müdürlükleri, Büyük-

şehir Belediyesi, olmayan yerlerde ise mülki idare amirinin uygun gördüğü belediye temsilcilerinden oluşan mevsimlik tarım işçileri bürosu kurulacak.

Sermaye devletinin icra makamı AKP’yi bu girişimlerde bulunmaya iten şey mevsimlik tarım işçilerinin artık gözlerden saklanamayan kötü çalışma koşullarıdır. Atılan bu “resmi adımlarla” sorunların çözülmesine yardımcı olunacağı izlenimi yaratılmak isteniyor. Ancak AKP’nin bu göstermelik çözüm paketi inandırıcılıktan fazlasıyla uzak. Her şeyden önemlisi tarım işçilerinin ücretine, sosyal haklarına, can güvenliğine dair hiçbir şey yok bu maddeler arasında.

Bahsedilen denetleme mekanizmasına gelince... Bırakın ücrâ yerlerdeki tarım alanlarında yapılan denetleme komikliğini, bizzat işçiler kent merkezlerindeki fabrikalarda ve sanayi bölgelerinde sözde denetimlerin nasıl yapıldığını çok iyi biliyor. Ama bu tarım işçilerine yönelik hiçbir adım atmadıkları anlamına da gelmiyor! Her şeyden “önemlisi” uygulanması için denetimde bulunacakları tek yenilik tarım işçilerinin inanç ve ibadetlerini yerine getirebilmeleri için alacakları önlemlerdir. Zira il müftülüklerince mevsimlik tarım işçileri ve ailelerinin inanç ve ibadet ihtiyaçlarının karşılanması için gerekli tüm tedbirler yerine getirilecektir.

Sonuç olarak, mevsimlik tarım işçilerini yine bu yaz sıcaklarında gün ışımadan başlayan kölece çalışma koşulları, güvencesiz, sağlıksız çalışma ve yaşam koşulları bekliyor.

İşçi katili Balyak Madencilik’in AKP’yle ilişkisi

16 Mayıs’ta Antalya’da Balyak Madencilik tarafından işletilen kaçak madende metan gazı sıkışması nedeniyle meydana gelen patlamada iki işçi yaşamını yitirmişti. İki işçinin katledildiği olayın ardından, işçi katili maden patronlarıyla AKP’nin ilişkisi ortaya çıktı.

YILLARCA KAÇAK ÇALIŞTI

Balyak Madencilik, Temmuz 2015’te yapılan denetimlerde eksiklik tespit edilmesi üzerine kapandı. Ancak maden şirketi, üretime devam etti.

Neredeyse iki yıl boyunca devletin bilgisi dahilinde sözde kaçak olarak çalışan maden, bir ay önce de MİGEM tarafından denetlendi. Denetimin ardından bir kez daha “üretimin olmaması gerektiği” belirtilmesine rağmen, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı konuyla ilgili hiçbir işlem yapmadı. Hatta kaçak çalıştığı için ceza dahi kesmedi.

GÖSTERMELİK İNCELEMEDEN SONRA AÇILDI

16 Mayıs’ta iki işçinin katledilmesinin ardından madene gelen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na bağlı müfettişler ile Kemer Başsavcısı, yaklaşık 1 saat süren incelemede bulundu.

Yıllarca kaçak çalışmasına ve nihayetinde iki işçinin katledilmesine rağmen, göstermelik incelemenin ardından maden ocağının açılmasına karar verildi.

ŞİRKETİN ORTAĞI AKP’DEN ADAY ADAYIDI

İşçi katili maden şirketinin böylesine korunup kollanmasının ardında, şirket ortağının AKP ile yakın ilişkisi olduğu ortaya çıktı.

Şirketin ortağı olan ve “birinci söz sahibi” sayılan Emin Bal’ın 2014 yerel seçimlerinde Aksu Belediye Başkanlığı için AKP aday adayı olduğu öğrenildi. Bal adaylığa seçilemese de, Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu ile yakın dostluk ilişkisi olduğu, Çavuşoğlu’nun 2010 yılında Aksu’ya yaptığı ziyaretlerde Emin Bal’ın misafiri olduğu biliniyor.

Katliamın ardından şirket ortaklarından Muhammed Murat B. ve işletme müdürü Emre T. tutuklanmış ancak sorumluluğu bulunan devlet yetkilileriyle ilgili ise bir karar henüz açıklanmamıştı.

Grev ve direnişler sürüyor

İşçi sınıfı kendisine dayatılan sefalet ve kölelik koşullarına karşı grev ve direnişlerini devam ettiriyor. Patronların imdadına yetişen sermaye devleti ise grev yasaklarını sürdürerek patronların çıkarlarını korumaya devam ediyor.

ŞİŞECAM GREVİ YASAKLANDI, İŞÇİLER ÖFKELİ!

Patronlara her türlü teşvik, destek ve hizmette sınır tanımayan Erdoğan AKP'si işçilere karşı her türlü saldırıyı hayata geçirmekten de geri durmuyor. Son olarak da Şişecam fabrikasında 24 Mayıs'ta başlayacak grev "milli güvenlik" bahanesiyle yasaklandı.

Grev "60 gün erteleme" adı altında, Bakanlar Kurulu'nun aldığı kararla fiilen yasaklanırken, gerekçe olarak da "Milli güvenliği bozacağı" iddiası öne sürüldü.

İşçilere karşı demir yumruk olarak sermayeye hizmet eden Erdoğan'ın imzaladığı "60 gün erteleme" kararı, bu sürecin sonunda işçilerin grev yapma hakkını elinden alarak fiilen yasaklama anlamına geliyor.

Grev yasağı; Trakya Cam San. A.Ş., Paşabahçe Cam San. ve Tic. A.Ş., Anadolu Cam San. A.Ş., Cam Elyaf San. A.Ş., Anadolu Cam Yenişehir San. A.Ş., Trakya Yenişehir Cam San. A.Ş. ve Şişecam Otomotiv A.Ş ile bunlara bağlı işyerlerini kapsıyor.

Şişecam fabrikalarında, işçilerin örgütlü olduğu Kristal-İş Sendikası ile yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde, işçilerin taleplerinin kabul edilmemesi sonucu, sendika tarafından 24 Mayıs'ta greve çıkma kararı alınmıştı.

Grev yasağına karşı 24 Mayıs'tan itibaren, cam işçileri fabrikalarda eylemlere başladı. Dönüşümlü olarak yapılan eylemlerde, en az iki vardiya işçileri fabrikayı terk etmiyor.

Eskişehir Şişecam fabrikasında yapılan açıklamanın ardından "Grev hakkımız engellenemez!" sloganıyla fabrikaya giren işçiler, gece vardiyasındaki işçilerle

birlikte idari bina önünde oturma eylemi yaptı.

YILDIZ SUNTA'DA GREV ANLAŞMAYLA SONA ERDİ

Kocaeli'nin Kartepe ilçesindeki Yıldız Sunta fabrikasında çalışan 436 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmede Ağaç-İş Sendikası ile patron arasında yapılan son görüşmede anlaşmaya varılmasıyla; 11 Mayıs'ta başlayan grev 20 Mayıs'ta sona erdi.

Basına yansıyan anlaşmaya göre; operatörlere yüzde 18, operatör yardımcılara da yüzde 19 zam verildi, sosyal haklarda ortalama yüzde 20'lik artış, bayram mesaisi yüzde 100'den yüzde 200'e çıkartıldı. 3 yıllık sözleşmede ayrıca, önümüzdeki yıl enflasyon +1 puan, 2019 yılında ise enflasyon +2 puan zam yapılacak.

Anlaşma öncesinde ise işçiler ve Ağaç-İş Sendikası, patronun yüzde 12 zam dayatmasına karşı yüzde 30 zam istiyordu.

FORM KORUYUCU AMBALAJ'DA GREV BAŞLADI

İzmir'in Torbalı ilçesine bağlı Ayrancılar'da bulunan Form Koruyucu Ambalaj fabrikasında bir süredir devam eden 3. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. 43 işçinin çalıştığı ve Selülöz-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikada 25 Mayıs'ta grev başladı.

Grevin ilk gününde fabrika bahçesinde yapılan eylemde konuşan Selülöz-İş Genel Başkanı Ergin Alşan, "Fabrikada ortalama maaşlar 1500 lira. Biz 450'er lira zam istiyoruz. İşverenler 175 liraya kadar çıktı. Ayrıca fazla mesaide yüzde 60 veriliyor. Yüzde yüz talebimiz var. İkramiye olarak da 120 gün talep ediyoruz ancak işveren bu taleplerimize yanıt vermiyor. Biz de bu yüzden greve çıktık. Grev her zaman son tercih ancak ara bir türlü bulunamadı. Fabrikada çalışan 43 işçimizin 40'ü bu sabah itibari ile greve çıktı. 3 işçimiz de yasal zorunluluk nede-

niyle fabrikada. Üretim tamamen durmuş durumda" dedi. Alşan, grevi kararlılıkla sürdüreceklerini ifade etti.

PETKİM'DE "FETÖ" İDDİASIYLA İŞTEN ATILAN ONUR ULU'DAN EYLEM

İzmir Aliağa'da kurulu olan Petkim fabrikasında 11 Mayıs günü işten çıkarılan Onur Ulu 23 Mayıs'ta Petrol-İş Sendikası Aliağa Şubesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamasına hukuksuzca işten atılması sürecini özetleyerek başlayan Ulu, mücadeleyi sürdüreceğini belirtti. İş arkadaşlarını, kendisini ve atılan arkadaşlarını sahiplenmeye çağırarak Ulu, bu hukuksuz işten atmalara karşı mücadele edilmezse, altında mücadele edebilecekleri bir bayrağın kalmayacağını vurguladı.

Sendikal bürokrasiye de dikkat çeken Ulu, yanı başında kurulan Star'daki iş cinayetlerine karşı hiçbir şey yapılmadığını, sendikacıların üye aidatları üzerinden zenginleştiğini ve koltuklarını korumak adına işçiyi yalnız bıraktıklarını ifade etti. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın direnişini selamlayarak herkesi dayanışmaya çağırarak Ulu, sonuna kadar mücadeleyi sürdüreceğini, sendikayı ve geleneğini savunacağını belirterek konuşmasını bitirdi.

Fabrikada bugüne kadar 80 civarı işçi "FETÖ" iddiasıyla işten atıldı.

Bu süreçte Petrol-İş Sendikası'nın da kararsız duruşu nedeniyle tasfiye süreci ilerici öncü işçilere yönelmiş oldu.

DEV TEKSTİL'den kıdem tazminatı faaliyeti

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı tekstil işçilerini mücadeleye çağırıyor.

Çeşitli araçlarla işçilere seslenen DEV TEKSTİL, Çalışma Bakanlığı'na gönderilmek üzere, kıdem tazminatının gasp edilmemesi ve güvenceli çalışma koşullarının sağlanması için imza kam-

panyası başlattı.

Bu nedenle sendika 22 Nisan sabah işe giriş saatinde İstanbul Sultanbeyli'deki Greif işçilerine seslendi. İşçilere kıdem tazminatı gündemiyle çıkan sendika bülteni ulaştırıldı. Dağıtım esnasında işçilerden imza kampanyasına destek sunmaları istendi.

Aynı gün İstanbul Esenyurt'ta

"Kıdem tazminatını gasp ettirmeyelim. Emegün, hakların için birlik ol, güçlü ol, sendikalı ol!" çağrılı stickerlar kullanıldı. Bağlarçeşme Mahallesi üzerinden Örnek Cemevi'ne kadar olan cadde üzerindeki durak ve işçi servis noktalarına yapılan stickerlar ve yazılamayla işçi ve emekçiler birlik olup haklarına sahip çıkmaya çağrıldı.

NİLÜFER BELEDİYESİ'NDE GREV KARARI ASILDI

Bursa'nın Nilüfer Belediyesi'nde, belediye yönetimi ve DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası arasında yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

128 işçiyi kapsayan görüşmelerin 9. oturumu da anlaşmazlıkla sonuçlanınca Genel-İş grev kararı aldı. Grev kararı 23 Mayıs'ta belediye binasına asıldı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Genel-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Selahattin Atak şunları söyledi: "Nilüfer Belediyesi'nde çalışan sendikalı üyelerimizin sosyal haklarını korumak amacıyla görüşmeler yaptık. Toplam 9 oturum sonucunda istediğimiz parasal 4 konuda anlaşma sağlayamadık. İsteğimiz ücretlerin yüzde 10 oranında artırılması. Grev kararımızı astık. 60 günlük süreç içinde, ilk 6 gün içinde İş-Kur'a grev eylemini bildireceğiz. Onların belirleyeceği bir yerde kurulacak sandıkta 128 sendikalı arkadaşımız ya grev, ya da Yüksek Hakem Kurulu'na gidilip gidilmemesi konusunda oylama yapacağız."

COVERİS'TE GREV DEVAM EDİYOR

Esenyurt-Kıraç sanayi sitesinde bulunan ve DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Coveris'te işçilerin grevi devam ediyor. 16 Mayıs'ta başlayan grev tüm işçilerin katılımıyla sürüyor.

Fabrikadaki toplu sözleşme görüşmelerinde, işçilerin taleplerinin kabul edilmemesi üzerine başlayan grevde, anlaşma sağlanamayan maddelerden öne çıkanları kıdem ve maaş zammı konusu oluşturuyor. İşçiler %9 ücret zammı ve %11 kıdem zammı isterken patron ise %5,75 ücret zammı ve %5,25 kıdem zammı dayatıyor.

İhracat ağırlıklı olarak çalışan fabrika aynı zamanda Pınar ve Sütaş gibi büyük firmalara da üretim yapıyor.

22 Mayıs'ta grev alanını ziyaret eden sınıf devrimcileri, şube başkanı, işyeri işçi

temsilcisi ve işçilerle sohbet etti. Süreçle ilgili olarak bilgilendirmede bulunan baştemsilci, "Şirket Alman sermayeli. Toplu sözleşme sürecinde şu ana kadar kayda değer bir gelişme olmadı. Şirketin merkezi Almanya'da ve iş artık Türkiye'den çıktı. Türkiye'deki yöneticiler Almanya'dan gelecek kararlara göre hareket edecekler. Biz kararlıyız. Taleplerimiz karşılanana kadar burada tüm işçi arkadaşlarımızla grevimizi kararlılıkla sürdüreceğiz" dedi.

NURSAN DEMİR ÇELİK'TE DİRENEN İŞÇİLERE "SÖZ" VERİLDİ

İskenderun'da bulunan Nursan Demir Çelik fabrikasında çalışan işçiler 20 Mart günü başladıkları direnişi sürdürüyor. Yaklaşık 900 işçinin çalıştığı fabrikada 9 Aralık 2015 tarihinde vergi cezaları nedeniyle üretim durmuştu.

İşçiler ise 18 aydır ücretlerini alamıyorlar. Aylardır yalnızca sigorta primleri yatırılan işçilere tazminatları da verilmemişti. İşçiler fabrika önünde ve 65 metre yükseklikteki, adına "Umut Kulesi" dedikleri oksijen kulesi üzerinde direnişi sürdürüyorlar.

Metal İşçileri Birliği (MİB) 19 Mayıs'ta işçilere ziyaret gerçekleştirdi. İşçiler temel taleplerinin fabrikanın açılması, iş başı yapmaları ve 18 aydır verilmeyen maaşlarının yatırılması olduğunu ifade ettiler. Şu ana kadar patron ve çeşitli yetkililerle görüşmeler yapıldığını söyleyen işçiler; gelecek hafta içerisinde fabrikanın açılacağı, 3 gün içerisinde de üretime gireceği ve iş başı yapıldıktan sonra 18 ay ödenmeyen ücretlerinin ödeneceği sözünü aldıklarını ifade ettiler. Bu sözün gerçekleşmemesi durumunda ise direnmeye devam edeceklerini belirttiler.

TEKNOROT'TA "TELAFİ ÇALIŞMASI" DAYATMASI

Düzce'de kurulu bulunan Teknorot fabrikasında Türk Metal'in satış sözleşmesini imzalamasına tepki gösteren işçiler üretimi durdurmuş, Türk Metal'den istifa etmişti. İşçilerin patronla yaptığı görüşmenin ardından da fabrikada üretim yeniden başlamıştı.

Eylemin ardından Teknorot yönetimi işçileri adeta cezalandırmaya başladı. Üretimin durdurulduğu günleri gerekçe

gösterip "telafi çalışması" dayatan yönetim, işçileri resmi tatil ve Pazar günü de tam zamanlı çalıştırdı.

Teknorot yönetiminin çalışanları cezalandırmaya başladığını belirten işçiler, bunun bir 'bezdirme politikası' olduğuna dikkat çekti.

TAT'TA ADIM ADIM GREVE DOĞRU

Koç grubuna bağlı, bünyesinde SEK Süt, Pastavilla, TAT Konserve gibi fabrikaları barındıran TAT Gıda ile Türk-İŞ'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası arasında uzun süredir yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

Bursa'nın Mustafakemalpaşa ve Karacabey ilçelerinde bulunan fabrikalardaki işçileri kapsayan görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine grev kararı alındı.

Geçtiğimiz günlerde fabrikaya giden Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mustafa Akyürek, Mustafakemalpaşa Şube Başkanı Engin Öz, işyeri baştemsilcisi ve temsilcilerle birlikte işçilere açıklamalar da bulundu.

16 Nisan referandumunun ardından kıdem tazminatı tartışmaları yeniden gündeme geldi. Sermaye hükümeti işçilerin kazanılmış hakkı olan kıdem tazminatına bir kez daha göz dikti. Yaklaşık beş yıldır süren kıdem tazminatı tartışmalarını hükümet bu sefer daha kararlı bir şekilde işçi-emekçilerin karşısına çıkarmış durumda.

Şu anki 4857 sayılı iş kanununa göre her bir işçi çalıştığı her bir yıl için bir aylık brüt ücret üzerinden tazminat alıyor. Yeni yapılmak istenen yasal düzenleme için "Avusturya modeli" başta olmak üzere bir dizi model üzerinde duruluyor.

Avusturya modeline göre 3 yıldan önce tazminat almak mümkün değil. Ayrıca 5 yıl çalışmanın karşılığında 3 aylık, 10 yıl çalışma karşılığında ise 4 aylık maaşa tekabül eden tazminat veriliyor. Detayları çok önemli olmamakla bera-

Kıdem tazminatı hakkımıza sahip çıkalım!

ber her halükarda işçi ve emekçilerin hakkı tırpanlanmış oluyor. Her koşulda patronların "yükleri" hafifletiliyor, patronları koruyan kollayan bir düzenleme hayata geçirilmek isteniyor.

Çok açıktır ki, kazanılmış haklarımızı gasp ettirmemek için mücadele etmeliyiz. Salt hukuki yollara mahkûm olmadan fiili-meşru mücadele zemininde sokaklarda, fabrikalarda, atölyelerde eylemler örgütlemeliyiz.

Hükümet kıdem tazminatı ile ilgili açıklamalarında işçilerin geri yönlerine seslenerek "bir gün dahi çalışsanız kıdem tazminatı alacaksınız" ya da "hak gasplarını ortadan kaldırıyoruz" diyerek

işçilere pembe bir tablo sunmaktadır.

Ama bizler bu söylemlerin koca bir yalan olduğunu biliyoruz. Sermayenin ve hükümetin bizleri lime lime sömürmek istediğini çok iyi bilmekteyiz. Sömürülmemek ve kıdem tazminatımızı gasp ettirmemek için bütün gücümüzle mücadele etmeliyiz.

Sendikamız DEV TEKSTİL kıdem tazminatının gaspına karşı mücadeleyi temel gündem olarak önüne almış durumda. Sendikamız fabrika fabrika, komite komite örgütlenerek kıdem tazminatını gasp ettirmemek için mücadele edecek. Sendikamız bu süreci bir kampanya dönemi olarak örgütleyecektir. Eğitim

seminerleri, paneller, merkezi yerlerde standlar kurarak işçileri bilgilendirmek için elinden gelen çabayı ortaya koyacaktır. Asıl önemli olan ise fabrikalarda işçilerle kıdem tazminatı gündemli toplantılar yapmak, işçileri sürece aktif olarak dahil etmektir.

Kuracağımız fabrika komiteleriyle kıdem tazminatına karşı yapacağımız mücadelede anlam kazanacaktır. Sendikamız bulunduğu her sanayi bölgesinde bu bilinçle hareket ederek işçi sınıfını kendi çıkarları için mücadeleye çekmeye çalışacaktır. Bu konuda biz öncü işçilere fazlasıyla görevler düşmektedir. Bütün öncü, ilerici işçileri işçi sınıfı davasına karşı görevlerine dört elle sarılmaya davet ediyorum.

Kıdem tazminatının gaspına karşı fabrika komitelerinde birleşelim

İŞTEN ATILAN DEV TEKSTİL ÜYESİ BİR İŞÇİ

Geleceği kazanmak için Metal Fırtına'yı ve bugünü anlamak!

Y. Çelik

Metal Fırtına'nın ikinci yıl dönümündeyiz. Aradan iki yıl geçti. Pek çok deneyim yaşandı. Fırtınalı günlerin ardından geriye durgun ama çok daha zorlu günler geldi. O günden bugüne pek çok iş yapıldı, önemli kazanımlar ve deneyimler biriktirildi. Kayıplar, tökezlemeler oldu, yenildiğimiz de oldu. Ama hâlâ ayakta, hâlâ mücadeleyi sürdürüyoruz.

METAL FIRTINA: İŞÇİ HAREKETİNDE GERÇEK BİR SİÇRAMA!

Metal Fırtına 40 yıllık MESS-Türk Metal düzenine karşı bir isyan olarak başladı. Yaşanan, yılların biriktirdiklerinin bir kıvılcımla patlamasıydı. Patlama Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) öncülüğünde anlık bir olay olmaktan çıkıp soluk kazandı. Talepler, örgütlenme ve eylem kapasitesi oluştu. Korkan, hem kendine hem arkadaşına güvenmeyen, ne yaptığını bilemeyen işçiler, MİB ile birlikte işçi sınıfı tarihinin en büyük, en soluklu direnişlerinden birine imza attı.

Metal Fırtına, en başta bir tepki hareketiydi, sonra talepleri ve hedefleri olan bir harekete dönüştü.

Atomlarına ayrılmış işçilerden, çok kısa bir süre içerisinde fabrikalarda kurullar oluşturuldu. Yetmedi, fabrikalar arası bir kurulla tek tek fabrikalar ortak bir mücadele zeminine ulaştılar.

Binlerce işçi o görkemli eylemleri belli hedeflere bağlı olarak son derece disiplinli ve belli bir düzen içerisinde günlerce sürdürebildi.

Bu bilinç-örgütlenme-mücadele düzeyi açısından gerçek bir ilerlemeydi.

Hiçbir eylem ve direniş tecrübesi olmayan işçiler, yine MİB'in yol göstericiliğiyle ve o hareket içerisinde hızla öğrenerek günler süren iş bırakma eylemleri gerçekleştirdiler. Kurulu düzeni, patronları ve iktidarlarını çaresiz bıraktılar.

Böylelikle Metal Fırtına, işçi sınıfı hareketinde gerçek bir sıçrama oldu.

On yıllar boyunca metal işçisini ve işçi sınıfının elini kolunu bağlayan, onu güçsüz-takatsiz koyan, atomlarına ayırıştırıp itaate zorlayan sistem çatladı. Egemenler 40 yıl boyunca türlü türlü baskı, oyun ve politikalarla işçi sınıfını bozup onu en geri noktaya düşürmüşken, ortaya çıkan o görkemli ve organize hareket karşısında şaşkınlığa düştüler.

Nasıl olurdu, hep itaatkâr, hep sindirilmiş, hep korkutulmuş, mücadeleciler unsurları hep biçilmiş işçiler bu kadar organize olup yasakları aşan ve günlerle yayılan bu denli büyük bir grevi ger-

çekleştirebilirlerdi? Nasıl olurdu, Türk Metal'in gardiyanı olduğu, kuş uçurtulmayan hapishanelere dönüştürülmüş fabrikalarda MİB gibi bir yapı bu sistemin en ücra hücrelerine kadar sızar, Türk Metal'i fabrikalara giremez hale getirip öncü olurdu? İşçiler MİB'in öncülüğüne güvenebilirler, onun yolundan gidebilirlerdi?

MİB; METAL İŞÇİSİ İÇİN TUTULACAK DAL, İŞİĞİNDA YÜRÜNECEK FENERDİ

Ama olmuştu. Çünkü metal işçisi satış şebekelerine ve sermayeye karşı yıllardır net ve kararlı mücadele veren, bu yolda kararlılığını, sözünün doğruluğunu pratikte kanıtlamış MİB'i görmüş ve inanmıştı. MİB işçinin öfkesini de, umutlarını da içinden gelen sesi de en net ve dolaysız bir şekilde ortaya koyuyor, aynı zamanda ne yapması, nasıl yapması gerektiğini de anlatıyordu. O büyük karanlığın içerisinde MİB tutunacak bir dal, bir fener oldu. MİB'in sosyal medya hesabı, duvarların aşılmasını, korkuların yenilmesini sağladı, herkesin susturulduğu bir ortamda işçinin sesini duyurduğu bir ortamda işçinin sesini duyurdu, iletişim kurduğu bir kürsü oldu. Ortak dertleri olanlar MİB'de birleşti, yan yana geldi, MİB'le birleşti. Önce uzaktan sonra aynı masalarda oturularak...

Böylelikle Nisan ayı sonunda başlayan, Haziran ayı ortalarına kadar devam eden o büyük direniş gerçekleştirilmiş oldu.

MİB şekilsiz bir patlama olan hareketi talepleri ve hedefleri olan bir harekete dönüştürdü, bir örgütlenme düzeyi

kazandı. Sonra da ülke tarihinin en sarsıcı, yasaları-yasakları aşan en büyük fiili grevlerinden birini bir dizi stratejik fabrikada günler boyu sürdürebilmesini sağladı.

Elbette en ileri ölçüler alındığında bunlar halihazırda işçi sınıfı için yolun başlangıcıydı ancak. Yine de işçi sınıfının tarihsel gelişimi içerisinde gerçek ve büyük bir sıçramaydı bu.

On yıllar sonra işçi sınıfı daha büyük işler başardığında inanıyoruz ki bu tarihsel sıçrama hep anılacak, onun kıymeti, sonrasındaki büyük tarihsel olaylardaki yeri daha iyi kavranacak.

METAL FIRTINA İLE İŞÇİ SINIFI İÇİN YENİ BİR DÖNEM BAŞLADI

Direnişin metal işçisini ve işçi sınıfını ileri bir noktaya taşıması, yıllar boyunca ezilip parçalanmış, ayırıştırılmış, en geri noktaya itilmiş işçi sınıfının kendisini yaratma süreciydi. Kimlik, kültür, mücadele ve eylem kapasitesi, tarzı ve yöntemleri itibarıyla metal işçisi şahsında işçi sınıfı, tarih sahnesine geri dönüyordu. Bu ise aslında direnişin maddi kazanımları ile sonraki seyrinden bağımsız olarak, geriye dönülemez bir şekilde işçi sınıfını bulunduğu noktadan sıçramalı bir şekilde ileriye çekti. Öyle ki Metal Fırtına kesildikten sonra da onun tarzı, kültürü, yöntemleri işçi sınıfına yol göstermeye devam etti, böylelikle bir dizi fabrikada benzer hareketlenmeler doğdu, doğuyor.

Örneğin Metal Fırtına'nın ikinci yılını doldurduğu günlerde Düzce gibi sınıf

hareketinin son derece geri, ancak sömürünün had safhada olduğu bir kentte, Teknorot işçileri Türk Metal'in imzaladığı satış sözleşmesine karşı ayağa kalkıp iş durdurdular. Bir yandan Türk Metal'den topluca istifa yolunu tuttular, diğer yandan en sert şekilde Türk Metal yöneticilerinden hesap sordular. Öte yandan satış sözleşmesini yırtıp atmak için üretimden gelen güçlerini kullandılar. Bunu yaparken de MİB'le yakınlaşıp onunla sözlerini söyleyip, ondan öğrenerek, onun çağrısına kulak vererek hareket ettiler. Böylelikle ikinci yıl dönümünde Metal Fırtına'nın yöntemleri, ruhu, tarzı ile yeniden sahne aldığı, solğunu hissettirdiği günler yaşandı Düzce'de.

Başka bir dizi örnekle birlikte Teknorot örneği, metal işçilerinin ve genel olarak işçi sınıfının Metal Fırtına ile bir düzey kazandığının, öğrendiğinin, bir mücadele tarzı ve kültürü oluşturmaya başladığının yeni bir kanıtı oldu.

Satışa teslim olmayıp o pek mafyatik şebekelerden toplu istifa ve hesap sorma yöntemlerine başvurmak, grev yasaklarına aldırılmadan hakkını elde edebilmek için şaltere uzanmak, bölüm ve vardiyalara dayalı temsilciler seçmek bu tarz ve kültürün önemli parçalarıdır. Bir de tabii yenilgiler yaşansa da yüz yüze kalınan engeller, güçler ve sınıf-iktidar ilişkileri konusundaki gerçeklerdir. Renault işçisi tek patronuyla yüz yüze geldiğinde onu çaresiz bıraktı. Bir yere kadar MESS'i çaresiz bıraktı. Ama tüm bir kapitalistler sınıfı ile birlikte devlet karşısına çıkınca

daha ilerisine gidemedi. Mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyinin, ama asıl önemlisi de tek bir fabrikadan bu büyük ve organize güce karşı tek başına yapabileceklerinin sınırlarını gördü. Aynı şey diğer pek çok fabrikada ve son olarak Teknorot'ta yaşandı.

Sınırlar görüldüyse, engeller kavranırsa o halde bunlar nasıl aşılacak? Çözülmesi gereken günün en önemli sorunu budur.

DAHA İLERİYE GİDEMEMİŞ OLMAK YENİLGİ DEĞİLDİR

Bu noktadan daha ileriye gidememiş olmak metal işçisinin hareketini, fırtınayı ve yaratılmış o büyük mücadeleleri asla lekelemez, asla gözden düşürmez. Çünkü bu koşullarda, bu imkanlarla, birliğin-bilincin bu düzeyinde demek ki ancak bu kadar oluyor. Daha ileriye gidememenin nedenleri de sadece tek bir fabrikada değil, işçi sınıfının bütün bir koşullarında-geriliklerinde aranır.

Dün atomlarımıza kadar ayrılmış işçilerdik, mücadele, örgütlenme, eylem bize yabancıydı ama artık tüm bunlar hayatımızın bir parçası oldu.

Ama eğer dostu-düşmanı ayırt edebilecek bir bilincin varsa, eğer karşıdaki düşman cephenin kimlerden oluştuğunu, nasıl çalıştığını, nasıl bir sınıf kimliği-bilinci taşıdığını öğrenmeye başlamışsan kaybetse de yürüyorsun demektir.

Bir süreçten ya da yenilgiden çıkarılacak ders, "Ne yapalım Renault işçisi bu gerilikle yenildi" biçiminde olamaz.

Örneğin en büyük derslerden biri:

Tek bir fabrikada birliğin ne kadar güçlü olursa olsun, ne kadar doğruyu yanlıştan-dostu düşmandan ayırabilecek bir bilince sahip olursan ol, işçi sınıfının birleşik desteği-dayanışması-eylemi olmadan başarmak yine de mümkün değil. Yani Renault işçisinin ne yapıp yapmadığından bağımsız olarak, Renault işçisinin sermayeyi, işbirlikçi sendikayı ve onunla tam işbirliği halindeki devleti yenilgiye uğratması sadece kendi gücüyle olmaz. Çünkü Renault işçisinin karşısında bir sınıf, onun gücü ve devlet iktidarı var. Öyleyse yapılması gereken en temel iş, bu gücün karşısına sadece Renault işçisinin gücünü değil, işçi sınıfının gücünü-dayanışmasını-birliğini çıkarmak lazım. Yoksa Renault deneyiminden biliyoruz ki, o sınıf gücü hiçbir hukuk tanımadan yalnızlaştırdığı Renault işçisini eziyor, sonra da türlü oyunlarla, baskılarla amacına ulaşıyor. Renault son iki ayda sermayenin-devletin açık bir zorbalığına sahne oldu. İkna odaları, baskılar, her türlü zulüm, işten atmalar aldı yürüdü. Her şeye rağmen Renault işçisi bir direnç gösterdi, fakat yine de yalnız kaldı ve ezildi.

Mesele, durumu derinliğine ve genişliğine doğru kavramak, Metal Fırtına'nın ortaya koyduğu derslerle donanmak, onun yüz yüze kaldığı ve daha sonra aşamadığı gerçeklerden öğrenmek ve

daha ileriye gidebilmek için yeni ve ileri yol-yöntem-araçlar üretmekte, hareketi bir yerden sonra zorlayan-engelleyen sorun ve nedenleri tespit edip çareler üretmekte...

Bunu ise soyut tartışmalarla, "olması gerekir" türü sözlerle, küçük ayrıntılardan büyük sonuçlar/hükümler kurarak değil, sınıf hareketinin en ileri düzeyini mevcut hareketle ikide bir karşı karşıya koyup net ve somut görevler tanımlamaktan kaçınarak değil, Metal Fırtına'nın ve sonrasındaki gelişmelerin ışığında yapacağız. Elde edilmiş kazanımların üzerine koyarak, onu geliştirip, olgunlaştırıp, eksiklik ve yetersizlik alanlarını tespit edip somut çareler ve çözümler koyarak yapacağız.

Metal Fırtına'nın yarattığı kazanımların üzerine koyacağız, onun deneyim ve derslerinden faydalanacağız. Metal Fırtına'nın yöntemlerini geliştireceğiz, kültürünü geliştireceğiz, daha ileri gitmenin yollarını bulacağız, bu yoldan mevcut birikim ve güçleri eğiterek, hazırlanarak, örgütleyerek çıktığımız bu yolda daha ileri noktalara varacağız.

DAHA İLERİYE GİTMEK İÇİN NE YAPMALI?

Tüm deneyim ve dersler ışığında ihtiyaç nedir?

Birincisi: Tek tek fabrikalarda, dostun-düşmanın kimler olduğu konusunda net bir bilince dayalı sağlam birlikler kurmak! Bu Metal Fırtına'da olduğu gibi geniş birlikler olmaz elbette bu şartlarda. Dar, öncü-kararlı-donanımlı işçileri yan yana getirerek, ileri hedeflerle buluşturup büyük fırtınalarda gerçek ve sarsılmaz öncü birlikler oluşturmak. Bugün bu yolda ana fabrikalarda atılmış adımlar var. Fakat bunların daha donanımlı, daha sağlam, daha fabrika zemininde güçlendirilecek şekilde gelişmeleri şart.

İkincisi: Tek bir fabrikada başarıya ulaşmanın, karşıdaki sistemi yıkmamanın mümkün olmadığını bilerek, işçi sınıfının birliğini-ortak dayanışmasını ve mücadelesini geliştirecek zeminler

oluşturmak. Yani fabrikalar arası kurul deneyiminin üzerine koyarak, gerçek bir fabrikalar üstü işçi birliğini kurmak üzere adımlar atmak...

Üçüncüsü: Karşımızdaki güçlerin saldırdığı ve oyunlarına karşı koyacak, gerektiğinde en sert biçim ve yöntemlerle onları etkisizleştirecek yöntemler geliştirmek. Yasaların yetmediği yerde işçi sınıfının kendi yasalarını yaratıp, meşru yol ve yöntemlerle her türlü hukuksuzluk ve keyfiyete başvuran patronlara ve uşaklarına meydan okuyacak, onları gerektiğinde ezecek araçlar-zeminler yaratmak...

Dördüncüsü: Yukarıdaki görevlerin haktan gelinmesini de zorlaştıran yer yer bir engel haline gelen "yenildik" düşüncesinden, yılgınlık ruh halinden, kendimize ve işçiye güvensizlikten, tüm bu düşünce ve duyguların oluşturduğu eziklik ve çaresizlik duygusundan kurtulmak...

EN BÜYÜK DÜŞMANIMIZ YENİLGİ RUH HALİDİR

Bu tarz duygu ve düşünce sahipliğinin birkaç yüzü var.

Birincisi, ilk olarak Metal Fırtına zamanında mücadelenin önünde giden, bedel ödeyen, yer yer işinden olmuş kesimlerde görülüyor. Bunların büyük bölümü fırtınadan sonra ilerleyen zamanlarda Türk Metal'e geri dönmüş işçiye karşı büyük bir tepkisellik ve güvensizlikle bakıyorlar. İşi "Bak hepsi Türk Metal'e geri döndü", "bu işçiyle bir şey olmaz" düşüncesine götürüyor. Sonuçta da köşelerine çekiliyorlar.

İkincisi ise yer yer saflarımızda da görülen, ilkindekiyle kesişen düşünce tarzıdır. "Metal Fırtına'nın yöntemleri ile artık başarma şansı yok", "İşçi sınıfı geri, bu gerilikle başaramaz" gibi düşünceleri "İşçi sınıfı siyasal sınıf hareketi düzeyine ulaşmadan başaramaz", "Siyasal bir sınıf hareketi şart" gibi doğrularla bir arada ifade bulan bu düşünce tarzı, metal işçisinin bugünkü gelişme düzeyini doğru kavrayamadığı, bu gelişme düzeyinin nesnel bir analizinden hareketle Metal

Fırtına'nın kazanımlarına da dayanarak somut yol, yöntem, araç öneremediği ölçüde çaresizliğe kapı aralıyor, mevcut görevleri doğru ve somut tespit etmekten uzaklaşıyor.

Evet, işçi sınıfının karşısında organize ve bilinçli bir sınıf ve onun sonuna kadar kullandığı bir iktidar gücü var. Evet, işçi sınıfı ve özelden metal işçisi henüz bu güce karşı koyabilecek bir bilinç-örgütlenme ve mücadele kapasitesine sahip değil. İyi ama bu, bugünden yarına olacak bir şey değil, süreç, emek ve sabır gerektiriyor. Bu, bugünden yarına olmaz, "kendiliğinden hareket", "kendisi için hareket" e öyle bir anda dönüşmez.

Rusya'da işçi sınıfı hareketi asıl olarak kendisini ilk 1890'lı yıllardaki büyük grev hareketiyle gösterdi. Ama hâlâ geri ve dağınıktı, grevler sona erdi. Ama bu aynı süreçte işçi sınıfı partisi ilk kez işçi sınıfı içerisinde yaygın ve gerçek maddi bir zemin buldu. Küçük bir grup olmaktan çıkıp işçi sınıfı zeminine ayak bastı.

1905'te işçi sınıfı büyük ölçüde gerici-ler ve ajanlar tarafından yönetilen sendikalarda örgütlüydü. Sonradan devrimin lokomotifini olan Putilov işçileri, 1905'te "Kanlı Pazar" olayı sırasında gerici sloganlar ve Çar'ın resimleriyle yürüyorlardı. Katliam büyük bir sıçrama yarattı ve büyük ayaklanmalar ortaya çıktı. Sovyetler ilk kez bugünlerde tarih sahnesinde görünür oldu. Birkaç yıl geçmeden hareket yenildi, büyük bir yılgınlık ve çözülüş yılları başladı, Sovyetler de kayboldu gitti. 6 yıl sonra işçi sınıfı yeniden hareketlenmeye başladı, 1917 Şubat'ında ayaklandı. Sovyetler bu yıllarda yeniden ortaya çıktı ve sonrasında, acı tecrübelerden sonra ancak, Bolşevikler işçi sınıfının ezici desteğini alıp devrime ulaştılar.

Tarih böyle bir şeydir. Yaşadığımız her toplumsal olayı bir tarihsel çerçevede içerisinde değerlendirip tarihsel bir bakış, soğukkanlılık ve sorumluluk duygusuyla bugüne yüklenmelisiniz.

Bu şartlarda yapmanız gereken, metal işçisinin ve hareketinin durumunu, gelişme seyrini, yetersizliklerini, olanak-

larını, güçlerini doğru ve nesnel biçimde tespit etmek, bunun için kafa yormaktır. Geriliği olduğu kadar ileriye çıkışın imkanlarını, yollarını görmek, buna uygun araç ve yöntemler üretmektir. Bunun için geceyi gündüze katmaktır...

Ne olursa olsun acı ve güzel deneyimlerle, kazanım ve yenilgilerle de olsa, hızlı olmasa da metal işçisi değişiyor. Metal işçisinin öncü potansiyeli de değişiyor, farklılaşıyor, ilerlemenin yollarını arıyor, profil aynı profil değil.

Örneğin somut bir durum:

Metal Fırtına'dan sonra fabrikada çalışanların yapısı genç işçiler lehine değişti. Bunlar daha önceki kuşaklardan çok daha farklı eğilim, kültür ve davranış biçimlerine sahipler. Daha deneyimsiz, daha az itaatkâr, fabrikaya daha az bağlılar. Sermaye ve onun uzmanlarının bugün üzerinde en çok kafa yorduğu meselelerin başında geliyor yeni kuşak işçiler. Peki ya biz?

Örneğin sermaye ile hükümet arasındaki ilişkiyi görmekten yoksun işçi, "demokrasi nöbeti"ne koşma koşma gidiyor, ama sonra işten atılmaktan kurtuluyor. Bunun üzerine gerçeği görmeye başlıyor ve bir değişim yaşıyor. Bu durumda bu işçiyi suçlamakla mı yetinmeliyiz? "AKP'nin çomarları" türünden ithamlarla dövecek miyiz, yoksa doğruları sabırla ve olgulara dayanarak anlatıp, vardığı noktada da yaşadığı bilinç değişimini görece ve onu daha ileriye taşıyacak yol ve yöntemler mi üretmeye yoğunlaşacağız?

ASIL OLAN İŞÇİ SINIFININ GELİŞMESİ VE İLERLEMESİDİR

Metal Fırtına'dan sonra ana fabrikalardan işçiler MİB'in çağrısına yanıt vermeyip geri düşünce ve korkulara yenilerek, MİB'in ısrarlı ve sert eleştirilerine rağmen başka sendikaların yolunu tuttular. Sonuçta bu metal işçisini böldü. İşçiler, süreç içerisinde de kendi birlikleri bozuldukça dağılmaya başladılar. Böylelikle mevcut sendikal düzenin çürümüşlüğüne daha iyi kavradılar, kendi güçlerine ve MİB'e güvenmek gerektiğini daha iyi öğrendiler.

Peki bu durumda ne diyeceğiz? Acı deneyimleriyle hep söylememize rağmen geri düşüncelerin, korkuların, sonu hüsrana olacak beklentilerin peşinden gittikleri için ortaya çıkan sonucu bu işçinin yüzüne vurup durmakla mı yetineceğiz? İşte bakın "ne kadar gerisiniz, nasıl da yenildiniz" mi diyeceğiz? Yoksa tarih ve teorinin bize öğrettiği "işçi sınıfı için en iyi okul acı tecrübeleridir" düşüncesinden hareketle, bunun sancılı ve biraz da doğal bir öğrenme süreci olduğunu düşünüp, buradan hareketle yaşanan gelişme düzeyi üzerinden somut görev, araç ve yöntemler mi geliştireceğiz?

Hep söyleriz: MİB'in Bosch'taki en güçlü zamanı Birleşik Metal-İş'ten Türk Metal'e geri döndüğü aşamadan sonra başlar. Zaten bu güç ve acı deneyimlerin ardından oluşan o güven bağı sayesinde ki Metal Fırtına'nın öne açılmış, MİB bu hareket içinde öne çıkabilmişti.

Peki neden böyle? Çünkü meselenin özü sadece Birleşik Metal-İş'te kalmak Türk Metal'i yıkmak meselesi değildi. Asıl mesele metal işçisinin bilinç, örgütlenme ve mücadele kapasitesinin yükselmesidir. Elbette Türk Metal'i tümünden silmiş olmak en arzu edilir sonuçtur. Çünkü Türk Metal engelini süpürüp atan işçiler Birleşik Metal-İş yönetiminin ne olduğundan bağımsız olarak sermaye karşısında çok daha güçlü, çok daha özgüvenli, çok daha moralli olacaklardır. Ama Bosch örneğinde olan neydi? Evet, bu en iyi sonuç elde edilememiş olmakla birlikte, Bosch işçisi bozguna uğramadı, öncülerini dağıtılamadı, moral bakımından çökertilemedi. İşte tam da bunun üzerinden mücadeleye devam ettiler, MİB'le bağlarını güçlendirdiler, o acı deneyimden öğrendiler, dostu düşmanı daha iyi kavramaya başladılar. İşte gelişme buydu.

Bu aynı durum bugün Renault için de geçerli değil mi? Evet, sendikal bakımdan hedefe ulaşılamadı, ama Renault işçisi de bozguna uğramadı, sendeledi ama moralmen çökmedi. Dahası Türk Metal'e istemeye istemeye dönmüş olsa dahi seçim sürecinde yine de bir şekilde

tepkisini ve gücünü göstererek özgüvenini arttırdı, moral bakımından da güçlü çıktı. Bu nedenle şu an hem MESS, hem Türk Metal hem de iktidar için 2017 grup sözleşmesinde Renault hâlâ büyük bir tehdit ve tehlikedir. Olası satışa ve oyunlara karşı daha hazırlıklıdır ve bu da karşı cepheyi kara kara düşündürüyor. Tabii sadece düşünmekle kalmıyor bu işçi düşmanları, buna uygun yol, yöntem ve araç bulmaya çalışıyorlar.

Öte yandan Türk Metal denilen sendikal şebeke sadece Renault'da değil, hemen hemen diğer tüm fabrikalarda eskisi gibi gardiyanlık yapamıyor, korku imparatorluğu oluşturamıyor, egemen olamıyor. İşte tüm bunlar işçi hareketinin gelişmesinin olanakları, imkanları vs. vs...

Mesele yaşanan mücadeleye dar sendikal-yasal sınırlar ve kesitler içerisinde bakmamakta. Asıl olarak gözümüzü dikmemiz gereken nokta, metal işçisinin Türk Metal'den kurtulup kurtulmaması değil, bilinç-örgütlenme ve mücadele düzeyi açısından yaşadığı gelişme, biriktirdiği imkan ve olanaklardır. Böyle bakışımızda Bosch'taki sürecin nasıl olur da Metal Fırtına'nın dayanağı haline geldiğini daha iyi anlarız.

GELECEĞİ KAZANMAK İÇİN BUGÜNE YANIT VERMEK GEREK

Yapılması gereken, metal işçisini "siyasal bir sınıf hareketi" ölçüleriyle yargılayıp mahkum etmek değil, metal işçisi hareketinin bugünkü durumunu çok yönlü tespiti ile bugün, bu anda, bu durumda, bu somutlukta "siyasal bir sınıf hareketi" hedefine bağlı olarak yapılacak somut müdahale, görev ve sorumlulukların tespiti olmalı.

Yapılması gereken bu çerçevede içerisinde kendi mücadele-önderlik ve yönetim kapasitemizi her bakımdan geliştirmek, metal işçisiyle-onun gelişmeye en açık, en ileri kesimleriyle daha ileriden bir kaynaşma ve bütünlüğü sağlayabilmektir.

Bu yolda belirlenmiş politika, araç ve yöntemleri sabırla, sistemli bir şekilde,

uygulama becerisi ve kararlılığı göstermektir.

Elbette tüm bunlar yaşanmış deneyimlerin ışığında olacak, tecrübelerin, eksikliklerin, yetersizliklerin ışığında... Eksik olanı tamamlamalı, zayıf olanı güçlendirmeli, kazanımlarımızı sıçramak üzere dayanak yapmalıyız.

Bu olmadığında, bazı ileri amaçları bugünle karşılaştırıp hiçbir somut görev, politika ve sorumluluk üzerinden tanımlayamadığımızda, tek başına "siyasal bir sınıf hareketi" demek ve bunu her durumda tekrar etmek, mevcut hareketi de hiçbir objektif anlama, tahlil ve görev çıkarma kapasitesi göstermeden bununla yargılamak bizi bir adım dahi ileri götürmeyecektir.

DAHA İLERİYE GİDECEĞİZ, BAŞARACAĞIZ!

Her şeye rağmen MİB Bursa'da bu bütünlük, bu sorumluluk, bu soğukkanlılık, bu özveri ve yoğunlaşmayı sağlamaya çalışıyor. İşçi sınıfının tarihsel rolüne güvenle, metal işçisi hareketinin mevcut gelişme seyrini analiz etmeye, onu hareket içerisinde ilerletecek somut yol ve yöntemleri uygulamaya çalışıyor.

Bunu yaparken bir andan, tek bir ayırdından, dar sendikal kalıplar içerisindeki gelgitlerden, bir noktadaki şu ya da bu tutumdan, şu ya da bu küçük başarısızlık ya da eksiklikten hareket etmiyor. Tarihsel bir perspektifle dünü bugüne bağlamaya, bugünü anlamaya, kazanım ve derslere dayanarak bugüne yanıt verip geleceğe ulaşmaya çalışıyor.

Ne iyi ki dün yaşanan gelişmeler bizi haklı çıkardı, büyük bir başarı elde ettik.

İki yılın ardından metal işçisi acı tecrübeler ve kayıplarla da olsa birçok şeyi tanıdı, test etti, kavradı. O yüzden -zaman zaman uzaklaşsa da- acı tecrübelerin ışığında MİB'e daha çok güveniyor, daha çok inanıyor. Demek ki doğru yoldayız.

Büyük deneyimler elde ettik. Acı tecrübeler yaşadık. Bazen hatalar da yaptık. Ama tüm bunlar hayatın içinde var. Ve ne iyi ki hayatın içindeyiz, ne iyi ki onun yeşilini daha iyi görüyoruz, daha güçlü dokunuyoruz. Ne iyi ki sararmış olanı ayıklıyor, daha iyi su veriyoruz, toprağı daha iyi işliyoruz, ustalaşıyoruz.

Elbette yetmiyor, hep daha iyisini yapmamız lazım, daha az hata yapmamız lazım. Yeni gelişme düzeyine yanıt verecek, yeni ihtiyaçları karşılayacak yeni araç ve yöntemlerle donanmamız lazım. İşçi sınıfı bir yol yürüdü, bir noktaya geldi, ama bu daha başlangıç, onu ileriye götürmemiz lazım. Bunu da o büyük Metal Fırtına'yı daha iyi anlayarak yapacağız.

İnanıyoruz ki yeni ve daha büyük fırtınalar, gerçek baharlar görecek. Ektiğimiz tohumlar yeşerecek, çiçek açacak.

Başaracağız!

ABD, Suriye'ye karşı savaşı kızıştırıyor

Suriye'deki yıkıcı savaşı bitirmek için ne zaman somut bir adım atılsa, ABD emperyalizmi ile suç ortakları savaşı kızdırmak için harekete geçiyor. Daha önce gerçekleştirilen Cenevre konferansları sürecinde olduğu gibi, son Astana görüşmeleri sürecinde de yaşanan bu oldu. Emperyalist ABD ordusu sahada yokken kanlı saldırıları cihatçı terörist çeteler gerçekleştiriyordu. Şimdi ise, bizzat emperyalist işgal güçleri saldırıyor.

Son Astana görüşmelerine, ABD ordusunun Suriye ordusu ile müttefiklerini hedef alan hava bombardımanı eşlik etti. Bu küstahça saldırının hemen ardından Ortadoğu gezisine çıkan ABD Başkanı D. Trump, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da daha saldırgan bir politika izleyeceğinin sinyallerini verdi. D. Trump'ın Suudi Arabistan ziyaretinin arifesinde açıklanan 'yeni Pentagon planı', ABD'nin bölge halklarına karşı daha gözü dönmüş, daha kıyıcı bir politika izleyeceğinin işaretlerini verdi.

SURİYE'YE KARŞI YENİ CEPHE

Suriye ordusu ile müttefiklerinin İslamcı çetelere karşı kazandığı her başarı, emperyalist/siyonist haydut takımı ile bölgedeki işbirlikçilerini rahatsız ediyor. Zira ABD/İsrail karşıtı 'direniş eksenini' zayıflatabilmek için Suriye'yi parçalamak istiyorlar. Cihatçıları darbeleyen askeri başarılar ise bu hedefe ulaşmayı zorlaştırıyor. Bundan dolayı bir kez daha Suriye ordusuna saldıran ABD, Esad yönetimini tehdit ederken, cihatçı çetelerini ise himaye ediyor.

"İŞİD'e karşı savaş" adı altında El Kaide artığı çeteleri kullanarak Ürdün-Irak sınır hattından yeni bir cephe açan ABD'nin, İngiltere ve Norveç askerlerini de bölgeye taşıdığına dair bilgiler Arap medyasına yansdı. Suriye ordusunun Irak sınırına yaklaşmasını engellemeye çalışan ABD ile tetikçileri, Esad yönetiminin Deyrezzor'u silahlı çetelerden kurtarmasını engellemeye çalışıyor. Nitekim ABD'nin Suriye ordusuna saldırmasının temel nedeni de budur. PYD/YPG güçlerini kullanarak Rojava'dan Rakka'ya saldırı başlatan ABD, Ürdün-Irak sınırından açtığı cephe ile Deyrezzor'a ulaşmayı hedefliyor.

Bu kirli plan başarıya ulaşırsa eğer Suriye ordusunun bölgeye girişi engellenebilecek, hem Rakka hem Deyrezzor emperyalistlerle işbirlikçilerinin kontrolüne girmiş olacak. Böylece ABD'nin bölgede daha etkin bir politika izleyeceğini ilan

eden yeni Pentagon planının ilk sonuçları Rakka-Deyrezzor hattında görülmüş olacak.

CIHATÇI TERÖR EMPERYALİSTLERİN HİMAYESİNDE

Suriye'ye karşı savaşın fitilini ateşleyen batılı emperyalistlerle bölgedeki suç ortakları, El Kaide ile İŞİD'i imal edip tetikçi olarak kullandılar. Ancak kafa kesen, karın deşen bu çetelerle Suriye'yi ele geçirmek mümkün olmayınca esas efendiler sahaya inmek zorunda kaldı. İmal edilen cihatçılar, bu defa saldırının gerekçesi ilan edildi.

Türk devletinin "Fırat Kalkanı" adı altında Suriye topraklarına girmesinin de, ABD ile suç ortaklarının açtığı yeni cephenin de gerekçesi sözde "İŞİD'e karşı savaş"tır. Burada İŞİD, Suriye'ye saldırı için gerekçe oluşturan bir araçtır. Çünkü ne T. Erdoğan AKP'sinin, ne batılı emperyalistlerin cihatçılara karşı savaşmak gibi bir dertleri var. Tersine, bu oluşumlar için zemin hazırlayan, finanse eden, silahlandıranlar ABD, Türkiye ve Körfez şeyhleridir. Nitekim sadece İŞİD'e savaş ilan ederek, diğer cihatçılarla işbirliğini sürdürüyorlar.

Suriye'ye saldırının gerekçesi, "İŞİD'e karşı savaş"; fakat bu savaşta tetikçi olarak kullanılanlar hem ideolojik açıdan, hem icraat açısından İŞİD'in "tek yumurta" ikizleridir. Bu denklemde, İŞİD hariç bütün cihatçı terör örgütleri ABD ile iş-

birlikçilerinin himayesi altına alınmış oluyor. Zira ABD ile bölgedeki suç ortakları için bu çeteler, Ortadoğu politikasında "vazgeçilmez bir araç" konumundadırlar.

"YENİ PLAN" EMPERYALİST TEHDİDİ ARTTIRIYOR

Suriye'ye karşı savaşı kızıştırarak etkisini hissettirmeye başlayan "yeni Pentagon planı", bölge halklarının tümü için ciddi bir tehdit oluşturuyor. D. Trump'ın yeni planı onayladığını açıklayan Savunma Bakanı James Mattis, bu plan gereği ABD'nin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya askeri müdahalesini genişleteceğini söyledi.

Trump'ın kendisine ve cephedeki askeri komutanlara askeri operasyonların hızlandırılması için karar yetkisi verdiğini açıklayan Amerikalı bakan, "Süreci hızlandırıyoruz" diyerek, halklara karşı yeni cepheler açabileceklerini ima etti.

Görünen o ki, ABD emperyalizmi bu plan ile Ortadoğu'da azalan etkisini yeniden güçlendirmeye çalışacak. Halklar nezdinde bir saygınlığı olmadığı için, bu etkiyi ancak savaş ve yıkımla yeniden tesis etmeyi deneyebilir. Suudi Arabistan'a 110 milyar dolarlık silah satması, cihatçı çeteleri himaye altına alması, siyonist İsrail'in katılımıyla "Sünni eksen" oluşturma çabaları, mezhep ayrımlarını kışkırtmaları, emperyalist/siyonist güçler önünde diz çökmeyenlerin "şeytan" ilan edilmesi vb. gelişmeler, bu uğursuz yeni

planın birer parçasıdır.

EMPERYALİST YAYILMACILIĞA KARŞI HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Kapitalist emperyalizm, yapısal olarak bu yıkıcı savaşları döne döne üretiyor. Bir asırdan beri bu bölgede akan kanın durmaması, bunun dolaysız sonucudur. Ülkeler yakılıp yıkılmış, milyonlar katledilmiş, on milyonlar yerinden yurdundan edilmiş, El Kaide, İŞİD gibi canavarlar halkların başına musallat edilmiş... Bu kadarı ABD ve işbirlikçilerine yetmiyor bölge halklarını etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalayıp birbirine kırdırmak için histerik bir çaba içindeler. Başını ABD'nin çektiği batılı emperyalistler, İsrail, T. Erdoğan AKP'si ve Körfez şeyhleri bu kanlı planda buluşuyorlar.

Bir kez daha vurgulamak gerekiyor ki, bu "ölüm/yıkım planı" halkların direnişleriyle engellenemezse eğer, savaşların tüm bölgeye yayılması da önlenemez. Halklar arası yapay ayrımları kışkırtan emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki suç ortaklarına karşı direnişin hem tek tek ülkelerde hem bölgesel çapta inşa edilmesi tek çıkar yoldur. İşçi sınıfı ve emekçilerin yapay ayrımlara karşı uyanık olmaları, her koşulda sınıfın birliği ve halkların kardeşliği temelinde birleşip mücadele etmeleri onurlu, kardeşçe yaşanabilecek ülkeye ve bölgeye kavuşabilmenin tek yoludur.

Trump'ın Ortadoğu gezisi

Ortadoğu önemli yeni gelişmelere sahne olmaya devam ediyor. Bunun gerisindeki neden, hiç şüphesiz ki emperyalist odakların dünya egemenliği uğruna birbirleriyle giriştikleri, bitmek bilmeyen bir rekabet içinde olmalarıdır. Bu rekabet sonucunda, bölge tüm emperyalistlerin üşüştüğü bir av ve savaş alanına, giderek daha büyük patlamalara yol açabilecek barut fıçısına dönüşmüştür.

ABD'nin dünya hakimiyeti için yamsalsal önemde gördüğü Ortadoğu üzerindeki egemenliğini koruma ve güçlendirme hedefi, kendi egemenliği önünde engel olarak gördüğü Rusya ve İran'a karşı yeni girişimlere yol açıyor. Trump'ın Ortadoğu gezisi bu amaca hizmet ediyor. Trump'ın bir dizi ülkeyi kapsayacak ziyaretinin daha ilk adımında, İsrail ve Suudi Arabistan'la poz verip, İran'ı "küresel terörizmin bayraktarlığını yapıyor", "bölgede yıkım ve kaosu yayıyor" diye suçlayıp tehdit etmesi, bunu ayrıca kanıtlıyor.

RUSYA-İRAN EKSENİNE KARŞI GÜÇ OLUŞTURMA

Bilindiği gibi Trump, 2016'nın başarılarındaki seçim kampanyasında Suudi yetkilileri 11 Eylül saldırılarında "suç ortağı" olmakla itham etmiş, "Dünya Ticaret Merkezi'ni kim patlattı? Iraklılar değil, Suudilerdi. Suudi Arabistan'a bakın, belgeleri açın" demişti. Göreve geldikten sonra ise nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan 6 ülkenin (İran, Libya, Suriye, Somali, Sudan ve Yemen) vatandaşlarının ABD'ye girişini geçici olarak yasaklamıştı.

Bu ikiyüzlü ve dengesiz milyarlarca dolarlık bozuntusu, 11 Eylül saldırısının sorumlusu olarak suçladığı Suudi Arabistan'ı şimdi de "Dostluk, umut ve sevgi mesajını iletme adına, ilk yurt dışı gezimi, Müslüman dünyasının kalbine yapmayı seçtim" diyerek ödüllendirmiş olduğunu düşünüyor.

Başkanlık koltuğuna oturduğundan itibaren birçok tatsızlıklarla karşılaşan Trump'ın, FBI Başkanı James Comey'i görevden alması üzerine Rusya bağlantılarına ilişkin iddialar da alevlendi. Dahası görevden azledilmesi talep edildi. Hakkındaki iddialarla sıkıntılı günler yaşadığı bir dönemde Ortadoğu gezisine çıkan Trump, ilk yurtdışı ziyaretini ise Suudi Arabistan'a yaptı.

ABD Başkanı Trump'ın Rusya-İran eksenine karşı bir güç yaratmak, "Sünni koalisyon"u yeniden canlandırmak amacıyla yaptığı İsrail ve Suudi Arabistan ziya-

reti öncesi başka bazı adımlar atılmıştı. Suudi Arabistan ziyareti öncesi Trump, Ocak'ta göreve geldikten kısa bir süre sonra yeni CIA başkanı Mike Pompeo'yu Suudi Arabistan'a ve Bahreyn'e göndermişti. İki ülke arasında ilişkilerin geliştirilmesi bağlamında bunu, Suudi veldiaht prens ve Savunma Bakanı Muhammed bin Selman'ın Mart ayında Beyaz Saray'ı ziyaret etmesi izlemişti. Suudi Arabistan ve İsrail ziyaretleri bu girişimlerin ardından geldi.

Obama döneminde durma noktasına gelen ekonomik ilişkilerin artırılması ve "Sünni koalisyon"un yeniden canlandırılması olarak sunulan ziyaretle ilgili, Beyaz Saray'dan yapılan açıklamada, ABD'nin Suudi Arabistan'la on yılı aşkın bir süre için güvenlik, savunma ve enerji alanlarını kapsayan bir askeri anlaşma paketi imzaladığı belirtildi. Söz konusu anlaşma paketinin toplam değerinin 350 milyar doları bulduğu, ilk aşamada yürürlüğe girecek bölümünün ise 110 milyar dolar olduğu bildirildi.

Kılıç şakırtıları ve dansı eşliğinde koparılan bu para, iç politikadaki basınç altında "bunalan" Trump'a nefes aldırması olmalı.

Açıklamada, "savunma" teçhizatı ve hizmetlerine ilişkin imzalanan anlaşma paketinin, "İran tehdidi karşısında Suudi Arabistan ile Körfez bölgesinin güvenliğini güçlendireceği" ve dolayısıyla, ABD ordusunun operasyonları gerçekleştirme konusundaki yükünü azaltacağı ifade edildi.

ABD Başkanı Trump'ın Riyad'da kaldığı süre içinde katıldığı bir başka zirve ise, 55 ülkeden temsilcilerin yer aldığı "ABD-Arap ve İslam Ülkeleri Zirvesi" oldu ve

bu zirveden "Riyad Deklarasyonu" çıktı. Güven, istikrar ve barıştan yoksunluğun biricik sorumluları olanlar, deklarasyonda, terörle mücadele, güven, istikrar ve barışın sağlanması üzerine yalanlar dolu laflar edip, ikiyüzlülükler sergilediler.

Dünyadaki Müslüman nüfusa yönelik bir konuşma yapan Trump, Müslüman ülkelerin liderlerine radikalleşmeyle mücadelede başı çekme çağrısında bulundu. Bölgedeki istikrarsızlıktan İran'ı sorumlu tuttu. Mezhepsel çatışmayı körüklemek ve Suriye'deki Esad yönetiminin suçlarını desteklemekle itham ettiği İran'ın izole edilmesi gerektiğini savundu ve bu yönde çağrı yaptı.

Zira İran'daki Şii gücün Ortadoğu'ya tehdit oluşturduğu, dolayısıyla ezilmesi gerektiği iddiası ABD'nin de Suudi devletinin de çıkarıydı. Bu ve daha başka amaçlarla bir Arap NATO'sunun kurulması planı, Şii Müslümanların çoğunlukta olduğu İslam ülkelerini hedefleyecek, gerçekleşmesi durumunda İslam dünyası ABD ve İsrail eliyle Şii-Sünni şeklinde iki cepheye ayrışacak ve bu durum bölgede yeni savaşları ve boğazlaşmaları tetikleyecektir. Bir başka deyimle, ABD emperyalizmi Siyonizmle birlikte yeni savaşlara hazırlanmaktadır.

Arabistan ziyaretinin ardından İsrail'e geçen ABD Başkanı Donald Trump, Tel Aviv Havalimanı'nda İsrail Cumhurbaşkanı ile Başbakan Binyamin Netanyahu ve eşi tarafından karşılandı. Karşılama töreninde konuşan ABD Başkanı, "İsrail'e ziyaretimin asıl sebebi, ABD ile İsrail arasındaki ilişkinin bozulmasının imkansız olduğunu göstermek içindir" dedi. Suudi Arabistan'da düzenlenen Riyad zirvesine de değinen Trump,

"Son günlerde yaptığım ziyaretler sırasında yeni umutlar gördüm. Önümüzde, bu bölgede terörü bitirmek, güven, istikrar ve barışı sağlamak için eşsiz bir fırsat var. ... Başka yolumuz yok. Biz İsrail'i seviyor ve saygı duyuyoruz" ifadelerini kullandı.

SALDIRGANLIK VE SAVAŞTA YENİ ADIMLAR

Bilindiği üzere Besar Esad yönetimini devirme ve kukla bir rejim kurma girişiminde vekil güçler işlevi gören cihatçı katiller ve tecavüzcüler sürüsüne silah, para ve savaşçı akıtan Washington ve despot müttefikleri, Suriye'de rejim değişikliği savaşını kışkırtmakla kalmadılar, onu bizzat organize de ettiler. Geline aşamada tüm bir bölgeyi çok yönlü bir bataklık haline getirdiler. Cehenneme çevirdikleri bu aynı bölgede şimdi aynı çağdışı işbirlikçi Körfez ülkeleriyle İsrail'in de yardımıyla, Ortadoğu'nun Sünni Müslümanlarını Şii Müslümanlara karşı savaşa hazırlamak istiyorlar.

Dolayısıyla Trump'ın Ortadoğu gezisinin gündeminde, terörizme karşı mücadele, istikrar ve barış değil, bölgedeki rakiplerini geriletmeyi, egemenliğini ve İsrail'in güvenliğini güvencelemeyi amaçlayan yeni saldırganlık ve savaşlara hazırlık var.

Zira ABD emperyalizmi, Suriye üzerinden Ortadoğu'yu İran ve Rusya'nın egemenliğine terk etmeyi hiçbir şekilde kabullenmiş değil. ABD, bunu önleyecek çabaların geri durmayacağını bugüne kadarki icraatlarıyla tekrar tekrar göstermiştir.

Bu durum, İran ve nükleer silahlı Rusya ile hızla bir çatışmaya doğru sürüklenme olasılığını büyütmektedir. Bölgenin ve dünyanın bir barut fıçısına dönüştürülmüş olması ve nükleer silahlı güçler arasında bir çılgınlığın patlak verebileceği düşünüldüğünde, bunun yol açacağı sonuçlar ürkütücüdür.

Emperyalistler arası nüfuz mücadelelerinin, saldırganlık ve savaşların temel alanı olan Ortadoğu'da, farklı mezhep, ulus ve kültürlerden oluşan halkları emperyalizme ve yerel işbirlikçi egemen sınıflara karşı ortak çıkarlar ekseninde birleştirebilmek için temel olan ihtiyaç, anti-emperyalist, devrimci-demokratik bir program ve mücadele çizgisidir. Böyle bir programdan ve bu programın taşıyıcısı olan politik öznelerden yoksun olmak, Ortadoğu halklarının en büyük açmazıdır.

ABD'nin YPG ile ilişkileri ve Kürt halkını bekleyen tehlikeler

D. Yusuf

Ortadoğu bölgenin geleceğini etkileyecek önemli gelişmelere sahne olmaya devam ediyor. Bu gelişmelerden biri de ABD ile Türkiye ilişkilerinin seyridir.

Bilindiği gibi ABD ile Türk sermaye devleti arasındaki ilişkiler uzun bir süredir kırılmalı ve gerilim yüklü bir hat üzerinde yürüyor. Erdoğan, ısrarlı talebine karşın umut olarak gördüğü Trump'la ancak 4 ay sonra görüşebildi. Üstüne üstlük görüşme toplam 22 dakikalık ayaküstü bir görüşme idi. Trump lakaytlık düzeyinde bir rahatlık içindeydi. Erdoğan, görüşme öncesi Trump'ın YPG'ye silah verilmesini içeren anlaşmayı imzalaması nedeniyle gergindi. YPG ile ilişkilere son verilmesi, YPG'ye verilen silahların geri alınması, Rakka operasyonunun kendileri ile yapılması, Sincar'a sefer yapma izni ve F. Gülen'in iadesi gibi, her vesileyle tekrarladığı istekleri görüşme sırasında bir kez daha dile getirdi. Her defasında yapıldığı gibi, tümü de kabul edilemez bulundu ve reddedildi. Bu durum, uzun süredir kırılmalı bir hat üzerinde seyreden ilişkilerde yeni bir kırılma noktası oldu. ABD ile sermaye devleti arasındaki gerilimi daha da tırmandırdı. Açıkçası tablo, Erdoğan ve sermaye devleti bakımından oldukça iç karartıcıydı ve çeşitli tepkilere neden oldu.

Sonrasında Erdoğan, Türk medyasının soruları üzerine çok sert açıklamalar yaptı. Aynı şeyi TÜSİAD patronlarının toplantısı sırasında da tekrarladı. Dikkate değer olan ise Erdoğan'ın, "Rakka operasyonunu YPG ile yapacağız diyorlar. Bu durumda biz ne diyebiliriz ki? Hayırını görsünler" mealindeki sözlerin ardından, Rojava'yı, en çok da Sincar (Şengal) bölgesini kastederek, "Gerektiğinde sınır ötesi müdahale hakkımızı kullanmaktan geri durmayacağız" şeklindeki tehdit yüklü açıklamasıydı.

Türk Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu ise, ABD ile Türk sermaye devleti arasındaki ilişkilerin bozulmasından sorumlu tuttuğu bölgedeki IŞİD karşıtı Uluslararası Koalisyon'un ABD'li koordinatörü Brett McGurk'un kovulmasını talep etti.

Erdoğan'ın korumalarının ABD'deki

Kürt halkı, emperyalistlerinki de dahil, gerici güçler arasındaki çelişkilere yararlanma adına, sorunun bizatihi kaynağı olan emperyalistlere güvenmemeli ve emperyalist çözümlerin ve planların parçası olmayı kesin biçimde reddetmelidir.

Türk Büyükelçiliği önünde gösteri yapanlara dönük azgınca saldırısı gerilimi tırmandıran bir başka gelişme oldu.

Olay Amerikan kamuoyunda ve politik çevrelerinde sert tepkilere yol açtı. Örneğin senatonun ünlü simalarından John McClain, Türk Büyükelçisi'nin sınır dışı edilmesini istedi. ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Heather Nauert olayı kınamakla kalmadı, oldukça sert ifadelerle, Türk sermaye devletini ve Erdoğan'ı "ifade özgürlüğü ve barışçıl protesto" hakkına saygı göstermeye davet etti.

Erdoğan-Trump görüşmesinin yankıları devam ediyor.

EMPERYALİSTLER İÇİN HER ZAMAN ASLOLAN STRATEJİK ÇIKARLARDIR VE HER ŞEY BUNA TABİDİR

Yukarıda kısaca belirtilen gelişmeler gerçekte ne anlama geliyor? Başını Doğu

Perinçek'lerin çektiği ulusalcı-Avrasyacı cenahın iddia ettiği gibi Türk sermaye devleti eksen mi değiştiriyor? Örneğin, ABD'den kopup Avrasya bloğuna mı katılıyor? Ya da ABD 50 küsur yıldır kendisine sadakatle hizmet eden kadim işbirlikçisinden vaz mı geçiyor? Daha da önemlisi, bölgedeki toplam gelişmelerin, fakat en çok da ABD ile YPG arasındaki ilişkilerin seyri gözetildiğinde, Kürtler ne ifade ediyor?

ABD, Türk sermaye devletinin taciz boyutlarındaki ısrarlarına karşın YPG ile ilişkilerini sürdürüyor. Zira, YPG'yi ve onun omurgasını oluşturduğu QSD'yi IŞİD'e karşı mücadelede en kullanışlı güç olarak görüyor. Sahayı en iyi onun tanıdığını, bölgenin en savaşkan gücünün YPG-QSD olduğunu, bugüne kadarki deneyimlerin de kanıtlandığı gibi ancak onunla arzuladığı sonucu alabileceğini düşünüyor. YPG ile ısrarla ortak mesai yapması tam da bu nedendir. Bu durumu değiştirmesini gerektirecek bir başka alternatif belirmediği sürece, istediği hedeflere ulaşana dek son derece kullanışlı bir güç olarak gördüğü YPG'yle, demek oluyor ki Kürt hareketi ile bilinen mesaiyi sürdürmeye karardır.

Özetle Trump, Erdoğan'ın ABD ziyaretinin hemen öncesinde, Erdoğan'a adeta

istersen gelme dercesine tutup YPG'ye yeni ve ağır silahlar verilmesini içeren anlaşmayı imzaladı. Bununla da kalmadı, tam da görüşme ile aynı saatlerde QSD güçlerinin bir de tanksavarlarla donatılması kararı alındı. Rojava'da yaklaşık 50 bin kişilik bir askeri güç oluşmuş bulunuyor. Bunları eğiten de hakeza ABD mensubu askeri uzmanlardır. Güney Kürdistan'da yeni askeri üslerin inşası gündemde. Rojava'nın stratejik yerlerine üsler kuruluyor. Türkiye sınırları da dahil pek çok yerde ABD bayrakları var. Uygun bir deyimle, ABD Rojava'ya iyice yerleşiyor. Rojava'yı Güney Kürdistan'dan sonraki ikinci önemli dayanağı ya da etkinlik alanı yapmaya çalışıyor. Menbic ve Musul'dan sonra, Rakka operasyonunu da YPG-QSD ile yapmayı tercih etti.

Peki ama bu tercih, gelinen yerde kullanışlı bir ortak olma özelliğini yitirdiğini, sürekli olarak bölgedeki çıkarlarına zarar verdiğini, en azından yapmak istediklerini zora soktuğunu düşünerek, ABD'nin bugüne kadarki stratejik müttefiki sermaye devletini dışlayıp, Kürtleri yeni stratejik müttefik olarak tercih ettiği anlamına mı geliyor? Kuşkusuz ki hayır.

ABD'nin ve onun "öngörülemez" başkanı Trump'ın Türk sermaye devletinden, esas olarak da Erdoğan'dan

epeyce rahatsız oldukları, çıkarlarına zarar vermesi sebebiyle onu bir tür cezalandırdıkları ve isteklerini itirazsız yerine getirene dek buna devam edecekleri tartışmasız bir gerçektir. Bu konuda aceleleri de yoktur. Zira sermaye devletinin ve Erdoğan'ın buna mahkum ve mecbur olduğunu çok iyi bilmektedirler.

Öte yandan Kürt sorunu günümüzde gitgide öne çıkan, öne çıkmakla kalmayıp bir bölge sorunu haline gelen ve yakıcı biçimde çözümünü dayatan bir sorundur. Kürt hareketi bölgede etkin bir güç haline gelmiştir. YPG örneğinde olduğu gibi bölgedeki gelişmelerin seyrinde belli bir rol oynamaktadır. Deyim yerindeyse bölgenin yükselen diri gücüdür. Savaşkan niteliği ile hesaba katılmayı dayatıyor. Bu arada Kürt halkı sürekli yeni kazanımlar elde ediyor. Hem ABD hem de Rusya Kürtler üzerinden planlar yapıyor. Bu da bölgenin tartışmasız bir diğer gerçeğidir.

Fakat hâlâ değişmeyen ve mutlaka bilinmesi gereken başak gerçekler de vardır. Ortadoğu uzmanı Robert Fisk geçen hafta *The Independent* gazetesinde, aynı zamanda batı dünyasının, yani emperyalist dünyanın ezilen mazlum halklara ve bu vesileyle de Kürtlere bakışını anlatan şu veciz tespiti yineledi: "ABD için Kürtler 'terk edilmesi gerekene kadar' güvenilir müttefiklerdir."

Amerika'nın Avrupa ve Avrasya İşlerinden Sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Jonathan Cohen de, Washington'daki Ortadoğu Enstitüsü'nün 19 Mayıs'ta düzenlediği bir panelde, Robert Fisk'i teyit edercesine; "Amerika ile Türkiye arasındaki ilişkiler geniş ve derin.

Suriye Demokratik Güçleri'ni Rakka için kullanmak ile ilgili anlaşmazlık taktiksel bir konu. Bunun, Türkiye'ye yönelik güvenlik taahhüdümüzde stratejik değişikliğe etkisi olmayacaktır. Taktiksel alanlarda anlaşmazlıklarımız var ama Türkiye ile her zaman yoğun ve çeşitli ilişkimiz oldu ve bu devam edecek. Amerika

YPG'yi savaş alanı ortağı olarak görüyor, çünkü Suriye'nin o bölgesinde tek güçler, Rakka'yı kurtarabilecek kapasitedeler, onlarla ilişkimiz geçici, harekete dayalı ve taktiksel" dir şeklinde konuştu.

Cohen, YPG'nin Rakka operasyonu çerçevesindeki rolü ile ilgili bir soruya ise şöyle cevap verdi: "Biz YPG'ye hiçbir söz vermedik. Bu savaşlar, çünkü bu savaşta olmayı istiyorlar. Kendilerine göre elbette motivasyonları var." Aynı zat, "Irak ve Suriye'den tamamen çıkarılana kadar Türkiye ve ABD İŞİD'e karşı beraber savaşmaya devam edecek. Terörün her türüsüne karşı Türklerle birlikte mü-

cadele etme çizgimize bağlıyız" şeklinde açıklamalarda da bulundu.

PKK'nin Sincar'daki varlığına da işaret eden Cohen, Musul'un kurtarılmasından sonra ABD'nin hem Irak Kürt Bölgesel Yönetimi (IKBY) hem de merkezi Irak yönetimi ile işbirliği halinde Sincar konusuna daha yakından eğileceğini vurgulayarak, PKK'nin "ister gönüllü ister başka şekilde oradan çıkarılacağı"ğını belirtmeyi de ihmal etmedi. Devamla, Suriye ve Irak'taki demografik yapının değiştirilerek fiili durum yaratılmasına karşı olduklarını ve yerel unsurların kendi geleceğine karar vermesi gerektiğini sözlerine ekledi.

KÜRT HALKININ GELECEĞİNE DÖNÜK TEHLİKE VE TUZAKLAR

Jonathan Cohen'in tüm sözleri ve yaptığı tüm açıklamalar İngiliz devlet adamı Lord Palmerston'a mal edilen, "İngiltere'nin ebedi dostları ve ebedi düşmanları yoktur, çıkarları vardır" şeklindeki sözlerini hatırlatıyor. Bu sözler, ABD başta olmak üzere tüm emperyalist devletler için hala geçerlidir.

Demek oluyor ki emperyalist çıkarlar söz konusu olduğunda, anda önemli

olan hangi güç ya da güçlerle taktik ya da geçici ittifak içinde oldukları değil, bu ittifakın amaca uygun olup olmadığıdır. ABD ile Türk sermaye devleti arasındaki ittifak stratejik bir ittifaktır. YPG ile ABD'nin bugünkü ittifakı ise, "geçici, harekete dayalı ve taktiksel" bir ittifaktır. Kürt halkı da "terk edilmesi gerekene kadar" ABD'nin "güvenilir" müttefikidir. Sermaye devletinin ardı arkası kesilmeyen itirazlarına rağmen ABD'nin bu ortaklığı ısrarla sürdürmesinin nedeni, ABD'nin YPG'yi bölgede yerleşik, sahayı çok iyi tanıyan, hatırı sayılır savaş kapasitesine sahip, İŞİD'e karşı mücadele pratiğinin de tam bir kesinlikle kanıtlandığı gibi son derece kullanışlı bir güç olarak görmesidir.

Gerçek şu ki, nereden bakılırsa bakılınsın ABD'nin YPG'yi kullanışlı bir güç olarak tanımlaması ve onunla kurduğu ilişkiyi kendi sefil çıkarlarını elde etmeye, somut olarak da bölgenin statükosunu kendi çıkarları temelinde yeniden dizayn etmesine hizmet eden amaca uygun bir ilişki olarak görmesi, bünyesinde Kürt halkının geleceği için trajik sonuçları, tehdit ve tehlikeleri barındırıyor.

ABD Kürt halkının ne "kurtarıcı" sı ne Kürtlerin kendi öz gücü ve mücadelesinin eseri olan kazanımlarının (en başta da Rojava'nın özgürlüğünün) "garantörü" ne de stratejik müttefikli olabilir. Kürt halkının özgürlüğü emperyalizmin, eş deyişle de ABD emperyalizminin zerrece umurunda değildir. Zira Kürtleri mevcut statükoya mahkum edip, sömürgeci kölelik koşullarında yaşamaya mecbur edenler bizatihi emperyalistlerdir, en

başta da ABD emperyalizmidir. Kürt halkının kurtuluşu emperyalizme karşı mücadeleden geçmektedir. Emperyalizme karşı mücadele gerçek ve kalıcı özgürlük için olmazsa olmaz koşuldur. Kürt halkının stratejik müttefikleri ise Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları başta olmak üzere, bölgenin kardeş halklarıdır. Kürt halkı kurtuluşu Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkları ve bölgenin diğer kardeş halkları ile samimi ve candan bir ittifakta ve bunun doruğu olan birleşik sosyalist devrimde aramalıdır. Kurtuluşunun "garantör"ü bu devrimdir.

Kürt halkı, kendisini bekleyen tehlike ve tuzaklara karşı her zamankinden de fazla uyanık olmalıdır. Emperyalistlerin de dahil, gerici güçler arasındaki çelişkilere yararlanma adına, sorunun bizahtihı kaynağı olan emperyalistlere güvenmemeli ve emperyalist çözümlerin ve planların parçası olmayı kesin biçimde reddetmelidir. Ters bir tutum, yeni ve geçmiştekilerden de büyük acılar ve yıkımlar demektir.

Bir kez daha vurgulayalım ki, "Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akibetiyle yüz yüze kalacaktır." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

İran'da seçim tiyatrosu ve İran halkının mesajı

İran'da yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerini yeniden Hasan Ruhani kazandı. Devlet otoritesinin, atanarak iş başına gelen ve ömür boyu bu görevde kalan dini liderin (Humeyni'nin 1989 yılında ölümünden sonra bu göreve atanan Ali Ayetullah Hamaney'in) elinde toplandığı teokratik bir sisteme sahip olan mollalar rejiminde, meclis gibi cumhurbaşkanlarının da yetki alanı oldukça sınırlandırılmıştır. Seçimle iş başına gelen cumhurbaşkanı, meclis ve danışma meclisinin çalışmaları atanmışlardan oluşan kurum ve organların denetim ve nezaretinde yürütülüyor. Mollalar rejiminde seçilmişlerin klasik burjuva cumhuriyetlerde olduğu kadar bile bağımsızlıkları bulunmuyor.

İşçilerin sendikalaşma ve grev haklarının bulunmadığı, kadın ve gençlik örgütlerinin yasak olduğu İran'da, partilerin kurulmasına da batı taklidi denilerek izin verilmiyor. Bununla birlikte mollalar rejimi, yönetime meşruiyet kazandırmak için seçim denilen oyunu oynamaktan da geri kalmıyor.

İran'da seçimler değişmez bir kural olarak sistemin muhafazakârıyla liberalleri arasında bir ortaoyunu olarak yaşanıyor. Bu kaide bu seçimlerde de bozulmadı. Yüksek seçim kurulu işlevini gören Koruyucular Konseyi, daha adayların belirlenmesi aşamasında duruma el koyarak, 6 bin parlamento adayının seçimlere girmesini veto etmişti. Koruyucular Konseyi'nden vize alamayanlar aday bile olamadılar. Seçim kepezeliğine tepki gösteren halk, özellikle de gençlik, ülke içerisinde kısıtlı olan kanalları kullanarak, oldukça sınırlandırılmış bir seçimle karşı karşıya olmalarını eleştirip, sosyal medyada oy verip vermemek üzerine büyük bir tartışma sürdürdüler.

SEÇİMLERDE BİLİLEN YÖNTEMLER: Umut Tacirliğiyle UN-ŞEKER DAĞITIMI KOL KOLA

Siyasal özgürlükleri gasp edilen, örgütlenme ve eylem yapma hakkı yok edilen işçi sınıfı ve emekçi halk, ekonomik

krizin yükünün de omuzlarına yıkılmasından dolayı yaşamını zor koşullar altında sürdürmeye çalışıyor. Mollalar rejiminin ortaya sürdüğü cumhurbaşkanlığı adayları bu durumu istismar ederek oy devşirmeye çalıştılar. Dört yıldır cumhurbaşkanlığı görevinde bulunan ve kendisini "ılımlı muhafazakâr" olarak tanıtan Hasan Ruhani, özgürlüklerin genişletilmesi, istihdam, kalkınmada süreklilik, dünyayla diyalog ve barış vb.

vaatlerini, ekonomik durgunluğun sona ermesi için yüzde 8 büyüme hızına ulaşacağı ve bunun için de yabancı sermayeden yıllık 50 milyar dolar girdi sağlanacağı yalanıyla sürdürdü.

Eski başsavcı olan ve mollalar rejiminin lideri Ali Ayetullah Hamaney'e yakınlığıyla tanınan, muhafazakâr kanadın adayı olarak sahneye sürülen İbrahim Reisi ise peygamber soyundan

geldiğini söyleyerek inanç sömürüsü üzerinden seçimleri kazanmaya çalıştı. Rıza Türbesi'nin bakımıyla görevli Razavi Vakfı'nı yöneten Reisi, vakfın mali olanaklarını tepe tepe kullanıp şeker ve un dağıtma kampanyası yürütmeyi de ihmal etmedi. 1988 yılında binlerce politik tutsağın idam edilmesi kararını veren heyette yer alan ve zina yapanların taşlanması kararlarını veren peygamber torunu Reisi'nin bu "ulvi hizmet"ini çok iyi bilen İran halkı, mollalar rejiminin bu eli kanlı katiline seçimlerde iyi bir hezimet yaşattı. Seçimlerin bir ortaoyunundan da öte mollaların elinde tam bir kepezeliğe dönüştüğü teokratik rejimde halk, sınırlı da olsa eline geçen fırsatı çok iyi kullanarak, Reisi şahsında mollalar rejimine gerekli bir cevap verdi. Reisi, devlet televizyon ve medyasının verdiği desteğe, şeker ve una karşılık seçimlerde ancak yüzde 38 oranında bir oy alabildi.

HALK DEVİMİNDEN MOLLALARIN KARŞI-DEVİRİMİNE GİDEN KANLI YOL

1979'da, halk devriminde ağırlıklı bir güce ve önderliğe sahip olan devrimci-reformist partilerin program, örgüt, strateji ve taktik sorunları da içeren tıkanma-

sını, halkın inançlarını da kullanarak bir olanağa dönüştüren Humeyni, halk devrimini karşı-devrime dönüştürerek İran halkının son kırk yıla yakın bir zamandır yaşadığı karanlığın mimarı oldu.

"İslam ... sömürüye karşı olan halkın okuludur" (Humeyni, İslam Fıkıhında Devlet, sf.10-11) demagojisini, "Biz hem dünyayı, hem ahireti abad ederiz" (age, sf. 215) yalanıyla birleştiren Humeyni ve onun eseri olan mollalar rejimi İran halkına büyük acılar yaşattı. Humeyni, "demokrasi"ye yaklaşımını da şöyle dile getirmişti: "Milletimizin istediği, İslami cumhuriyettir. Yalnızca 'cumhuri yönetim', yoksa 'demokratik cumhuriyet' değil. 'Demokratik İslam Cumhuriyeti' değil! Sadece İslami Cumhuriyet! Benim sizden dileğim, ... 'demokratik' terimini kullanmayınız." (age, sf. 218)

Mollalar rejimine rejimin has adamı ve adayı İbrahim Reisi şahsında tattığı yenilgiyle İran halkının, "demokratik" terimini kullanmayı bile istemeyen Humeyni ve onun kanlı karanlık istibdat rejimi için de zamanın dolduğu mesajını verip vermediğini önümüzdeki yıllar gösterecek...

“Türkiye, YPG’ye karşı 10 bin kişilik ÖSO ordusu kuruyor”

Türkiye’nin YPG’ye karşı operasyonda kullanılması ve “güvenli bölge”de görev alması için Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) çetesinin mensubu 10 bin kişilik ordu kurmaya çalıştığı iddia ediliyor.

Sputnik’ten Hikmet Durgun’un haberine göre, PYD’nin de bağlı bulunduğu Demokratik Suriye Meclisi yöneticisi Rezan Hiddo, Türkiye’nin YPG’ye karşı bir ÖSO ordusu kurmaya çalıştığını söyledi.

ÖSO kaynaklarından edinilen bilgilere göre Türkiye, kendisine tehdit olarak algıladığı YPG’ye karşı bir ÖSO ordusu kuruyor.

Türkiye’nin aynı zamanda Cerablus’tan İdlib’e kadar olan bölgede “güvenli bölge” kurmak istediği ve bu güvenli bölgede görev almaları için bu ÖSO ordusunu oluşturduğu belirtiliyor.

Kısa süre içinde YPG’ye karşı kara ve hava hareketi düzenleme planı yaptığı öne sürülen Türkiye, kara hareketinde ÖSO güçlerini aktif bir şekilde kullanmak istiyor.

Suriyelilerden oluşan ve tamamı erkeklerden kurulan ÖSO ordusunun sayısının ise şimdilik 10 bin olacağı, gelecekte bu sayının artabileceği iddia edildi.

‘EĞİTİME KATILANLARA AYLIK 300 DOLAR VERİLİYOR’

Konuyla ilgili konuşan ve eğitimde yer alan bir ÖSO komutanı “Türkiye YPG’ye karşı hareket yapmak ve Cerablus’tan İdlib’e kadar olan güvenli bölgede görev almaları amacıyla Suriyelilerden oluşan bir ÖSO ordusu kuruyor. Bu çalışma 3 aydır devam ediyor. Gaziantep ve Kilis’te Özel Kuvvetler’e bağlı Türk askerleri eğitim veriyorlar. Eğitimler 45 günlük oluyor. Suriye’nin İdlib, Halep, Şam, Hama kentlerinden Suriyeliler eğitime katılıyorlar. Gönüllü olarak bu orduda yer alıyor-

lar. Eğitime katılanların çoğu Türkmen ve Araplardan oluşuyor. Kürtler de var ama sayıca azlar. Eğitime katılanlara aylık 300 dolar veriliyor. Yeme, içme ve kalacak yerleri de Türkiye tarafından temin ediliyor. Eğitim kısa bir süre sonra sona erecek. Bu kurulan ÖSO ordusunun hedefinde ilk etapta Menbiç, Afrin ve Tel Abyad olacak” dedi.

‘TÜRKİYE AFRİN’E KARA HAREKATI YAPMAK İÇİN ÖSO GÜÇLERİNİ EĞİTİYOR’

Demokratik Suriye Meclisi (DSM) yöneticisi Rezan Hiddo ise Türkiye’nin YPG’ye karşı bir ÖSO ordusu kurmak için çalışmalar yaptığını dikkat çekerek, şöyle devam etti: “Bize gelen bilgilere göre Türkiye Afrin’e kara hareketi yapmak için ÖSO güçlerini eğitiyor. ABD’nin YPG’yi silahlandırma kararından sonra Türkiye harekete geçmek istiyor. Kobanê ve Kamışlı’da ABD askerleri olduğundan Türkiye oraya kara hareketi yapamıyor. Ama Afrin’de ABD askerleri olma-

dığı için, Türkiye buraya kara hareketi yapmayı planlıyor. Ayrıca Türkiye Azez, Mare, Cerablus-Halep batısı ve İdlib’i tamamiyle kontrol etmek istiyor. Türkiye, Batı Halep ve İdlib bölgesini birleştirmek istiyor. Suriye hükümeti ve Rusya’nın bu plana nasıl bir tepki vereceğini merak ediyoruz. Biz, bir tepki bekliyoruz.”

Hiddo, sadece Fırat Kalkanı’nda yer alan ÖSO gruplarının değil, Ahrar’uş Şam ile diğer cihatçı örgütlerin de Türkiye’ye bağlı olduğunu öne sürdü.

‘TÜRKİYE ŞİMDİ DE CEZİRE VE DİCLE KALKANI’NI KURUYOR’

Suriye Kürtleri Ulusal Konseyi (ENKS) yöneticisi Müslim Mihemed ise “Fırat Kalkanı oluştuğunda Fırat’ın batısında Azez, Cerablus ve El Bab bölgelerinde savaştı. Türkiye birçok kalkan kuruyor. Şimdi de Cezire Kalkanı ve Dicle Kalkanı’na kuruyor. Dicle Kalkanı’yla Silopi’den Şengal’e kadar olan bölgede bir hareket yapmayı hedefliyor. Türkiye’nin bu konuda projeleri var ve devam ediyor. Türkiye kendi çalışmasını yapıyor fakat PYD,

Suriye Kürdistanı ile ilgilenmek yerine ENKS’yi yok etmeyi düşünüyor. Türkiye, PYD’yi kabul etmiyor. PYD’nin savaşçıların sınırda olmasına karşı çıkıyor ve bu konuda hazırlıklarını yapıyor” ifadelerini kullandı.

Norveç askeri Irak sınırından Suriye’ye girdi

Emperyalist koalisyonun Suriye’ye yönelik saldırganlığını tırmandırma çabaları kapsamında son olarak da Norveç ordusuna bağlı özel birliğin Suriye’ye girdiği basına yansdı.

Al-Masdar’da yer alan habere göre, 20 Mayıs Cumartesi günü Iraklı komutan Shakir Abid, Norveç ordusuna bağlı özel birliğin Irak’ın Anbar eyaletinin batısındaki El-Velid sınır kapısından Suriye’ye giriş yaptığını açıkladı. Birliğin geçtiğimiz günlerde koalisyon uçaklarının hava saldırısı gerçekleştirdiği El-Tanf bölgesine ulaştığı belirtildi.

Ayrıca, Humus’un doğusunda konuşlandırılmış bulunan İngiliz ve Amerikan güçleriyle bağlantı kuracağı ifade edilen birliğin, Irak ordusu, federal polis ve sınır güvenliği tarafından Suriye’ye güvenli geçişinin sağlandığı kaydedildi.

Birliğin geçtiği bölgede, Şam-Bağdat karayolu üzerinde de ÖSO çeteleriyle Suriye ordusu arasında çatışmalar yaşandığı, Suriye ordusunun Irak sınırına doğru ilerlediği basına yansımıştı.

ABD ve Suudi Arabistan arasında “tarihi” kirli anlaşma

Yemen’de savaş ve saldırganlığın yol açtığı sonuçlarla emperyalist barbarlık dışı vururken buradaki saldırganlığın “öncüsü” Suudi Arabistan ile Amerikalı efendileri yüzlerce milyar dolarlık silah anlaşması imzaladı.

Trump’ın bugünlerde gerçekleştirdiği Suudi Arabistan ziyareti öncesinden de basına yansıyan 110 milyar dolarlık anlaşmanın toplamda 350 milyar doları aşacağı ifade edildi.

Suudi Dışişleri Bakanı Cubeyir ise anlaşmanın 380 milyar doların üzerinde olduğunu dile getirdi. Beyaz Saray sözcüsü Sean Spicer ise anlaşmanın ABD tarihinde tek seferde yapılan en büyük anlaşma olduğunu söyledi. Ek olarak anlaşmanın 10 yıllık süreyi kapsadığı belirtildi.

Öte yandan, ABD’de başkan seçildiğinden bu yana siyasi krizle boğuşan ve son olarak da hakkında azledilebile-

ceği yönünde haberlerin çıktığı Trump, Ortadoğu’daki ABD işbirliğine yaptığı ziyaretle ‘soluk’ almaya çalışırken Amerikalı şefin burada büyük bir ‘şov’la ağırlanması dikkat çekti. Trump’ın daha sonra sırayla İsrail, İtalya, Belçika ve yenen İtalya’ya giderek 25-27 Mayıs’taki G7 toplantısına katılacağı kaydedildi.

Trump bu toplantılarda İsrail ve Filistinli liderler, Papa, NATO yetkilileri ve G7 liderleriyle görüşmeler yapacak.

İşyerinde taciz/tecavüz, sömürü politikasının parçasıdır!

Kadın işçiler, ucuz emek sömürsünün yanı sıra, cinsel kimliğe yönelik saldırılarla karşı karşıya kalıyorlar.

Bunun son örneklerinden biri Bursa ve Sakarya'da kurulu olan Yazaki fabrikasında yaşandı. Azımsanmayacak sayıda kadın işçinin çalıştığı fabrikada, Mehmet Gögebakan isimli formen, bir kadın işçiye tecavüze yeltendi. Geçici olarak Sakarya-Kuzuluk'taki fabrikaya gönderilen kadın işçi, kaldıkları otelde, Mehmet Gögebakan'ın saldırısına maruz kaldı. Jandarmanın müdahalesinin ardından kadın işçi şikayette bulundu. Basına yansıdığı kadarıyla günlerdir Yazaki'deki kadın işçi ve ailelerinin büyük tepki ve huzursuzlukları söz konusu...

Bu vahim olaya ve gelen tepkilere rağmen, formen sadece 10 gün uzaklaştırma aldı. Önümüzdeki süreçte de böylesi saldırıların yaşanmayacağını hiçbir garantisi yok. Zira formen bu gücü ve cesareti bizzat patron temsilcilerinden alıyor. Daha önceki süreçte tacize uğrayan kadınların işten atılmaları, son yaşanan olayda, formene "10 gün uzaklaştırma" ile ödül gibi ceza verilmesi, Mehmet Gögebakan kadar, düzenin çürümüş ataerkil kültürüyle yoğrulmuş kişilere cesaret veriyor.

Yazaki örneği ne yazık ki münferit değil. İşyerlerinde kadın işçilere dönük cinsel istismar, patron, patron temsilcisi ya da düzenin yoz kültürünü taşıyan işçiler tarafından sıklıkla gerçekleştiriliyor.

Ancak gerek geleneksel değer yargıları, gerekse işten atılma korkusu, tehdit vb. gerekçelerle bu saldırılar sümenaltı edilebiliyor. Ancak buna rağmen ilerici-devrimci kadın işçiler tarafından kamuoyuna yansıtılan örnekler, bu tablonun yaygınlığını ve vahametini tümüyle gözler önüne seriyor. Manisa ECA Valfel Armatür'de müdürün çalışan kadın emekçiye uyguladığı mobbing, Kastaş'ta kadın işçilere yönelik tacizler ve gazetemizin sayfalarına da yansıyan bir haber olarak Gondol Plastik'te kadın işçilere dönük tacizler, cinsel istismarın yaygınlığı kadar, tek tek

kişilerden çıkarak bizzat kimi yöneticilerin bilgisi dahilinde "şebeke" gibi işleyen ekiplerce gerçekleştirilmesi, işin ciddiyetini gösteriyor.

Yaşanan olaylar işyerlerinde birkaç "istismarcı"nın kendini bilmez davranışları ile açıklanamaz. Zira bu taciz ve tecavüzler, bizzat patron ve vekilleri tarafından gerçekleştiriliyor veya destekleniyorsa ya da en hafifinden göz yumuluyorsa, cinsel istismar da sınıfa dönük saldırıların bir parçası demektir. Öyle ki cinsel istismar aslında kadın işçiler üzerinde baskının, şiddetin bir boyutu

olarak gerçekleşiyor. Bizzat sömürü politikalarını sürdürmek, kadın işçiyi baskı altına almak, sömürünün bekasını sağlamak için gerçekleşiyor.

Son yıllarda AKP tarafından izlenen politikalar işyerlerindeki bütün bu insanlık dışı uygulamaları pekiştirmiştir. Zira kadının değersizleştiği, aşağılandığı, yok sayıldığı politikaların uygulandığına tanık oluyoruz. Kolluk güçleri ve yargı tarafından da şiddet/cinsel istismarı uygulayanlar kollanabiliyor. Aynı şekilde AKP'nin izlediği politikalarından kendine görev çıkartan bir kesimin olduğunu görüyoruz. Son birkaç yıl içinde, bu ülkede kadına yönelik şiddet vakaları artarken, Ensar Vakfı vakasına, Özgecan cinayetine, çocuk yaşta evliliğin önünü açan "cinsel istismar yasasına" tanık olduk. Bu zihniyetin toplum ölçüsünde yer bulmaması, gerici ölçülere göre toplumu şekillendirmemesi mümkün mü? Dolayısıyla işyerlerinde yaşanan taciz/tecavüzler de toplum ölçeğinde yaşanan yobazlıkla kol kola ilerleyen çürüme ve yozlaşmanın bir tezahürüdür.

Bu tabloyu da değiştirecek olan, başta kadın işçiler olmak üzere işçi sınıfıdır. Kadının cinsel kimliğine dönük saldırılar ancak emeğin özgür, kadın ile erkeğin eşit olduğu bir toplumda ortadan kalkar. İşçi sınıfını saran ve binlerce yıllık geleneklerle beslenen gerici-yoz ataerkil kültür ve değerlerin parçalanmasının koşulları ancak öyle bir düzende yaratılır.

İçerisinde bulunduğumuz sistem her geçen gün daha fazla çürürken, beraberinde toplumsal yozlaşmayı da getirmektedir. Sömürüye dayalı sistemin sözcülüğünü yapan iktidarın kendisi insani değerlerden yoksun, hırsız ve katilken toplum da buna göre şekillenmektedir. Yozlaşmanın ve çürümenin en yaygın örnekleri ise cinsel istismar ve kadına yönelik şiddet olaylarında görülmektedir. Hemen her gün basına taciz ve tecavüz haberleri yansımaktadır.

Kadına yönelik şiddet ve cinsel istismar olaylarında devlet eliyle gerçekleşenlerin ise önemli bir payı bulunmaktadır. Örneğin kadın gerilla Ekin Wan'ın ölü çıplak bedeni burjuva medya tarafından sergilenmiş, düzen kirli zihniyetinin propagandasını ise "terörle mücadele" olarak yapmıştır. Bu zihniyetin kendisi başka kadın cinayetlerine de gerekçe olabilmektedir. Adana'da genç bir kadını öldüren katil gerekçe olarak "Bana 'iki üç yıl dağda kaldım, PKK size

Kadına yönelik şiddet ve istismar yaygınlaşıyor!

az bile yapıyor. Biz eninde sonunda Kürdistan'ı kuracağız' dedi. Çok sinirlendim, öfkələndim. Kavga çıktı. Kavgada kendimi kaybedip elimle boğdum" diyebilmektedir.

Bir yandan da iktidar temsilcileri tarafından kadını ikinci sınıf olarak gören, aşağılayıcı söylemler pervasız bir şekilde dile getirilmektedir. Kadınlara ve çocuklara yönelik cinsel istismar karşısında caydırıcı yaptırımlar uygulanmamaktadır. Hatta bu olaylar Ensar Vakfı örneğinde olduğu gibi AKP'li kadın bakan tarafından "Bir kere olması karalamak için gerekçe olamaz" denilerek olağanlaştırılmak istenirken, kadınlara ve çocuklara yönelik cinsel istismarın yaygınlaşması şaşırtıcı değildir. Geçtiğimiz günlerde İstanbul'un göbeğinde, Kadıköy'de bir iş

hanında yaşanan tecavüz ise bunlardan sadece bir tanesidir. 20 yaşında genç bir kadına "tuvaletin yerini göstermek için yardım etme" bahanesi ile İstanbul'un merkezinde tecavüz edilmiştir. Kadıköy'ün göbeğinde yaşanan bu tecavüz olayı akla Ankara'da bir halk otobüsünde yaşanan tecavüz olayını getirmektedir. Ya da çocuklar için en güvenli yer olması gereken çocuk yurtlarında, okullarda yaşanan taciz ve tecavüz olaylarını...

Kent merkezlerinde, yurtlarda-okullarda alenen yaşanan bu cinsel istismar saldırılarına paralel olarak kadına yönelik şiddet olayları yaşanmaktadır. Örneğin spor yaparken hamile bir kadın parkta tekmelenmektedir. Ne de olsa bu zihniyet "Hamileliği davul çalarak ilan etmek bizim terbiyemize aykırıdır. Böyle

karınla sokakta gezilmez."* zihniyettir. Ya da şort giydiği için bir kadın tekmeledebilmektedir.

"Kadın kadındır erkek erkektir. Bunların eşit olması mümkün mü?*" zihniyeti, kadına yönelik cinsel istismar ve şiddet olaylarını beslemektedir. Bu zihniyet ise kadının ikinci sınıf olarak görülmesini besleyerek kadının çifte sömürsünden faydalanan kapitalist sistemin ta kendisidir. Kapitalist sistem kendi krizi derinleştikçe daha da gericileşmekte ve saldırganlaşmaktadır. Kadına yönelik şiddet ve cinsel istismarın sonlanması için ise, her geçen gün daha da çürüyen, çürüdükçe yozlaşan, saldırganlaşan ve gericileşen kapitalist sistemin yıkılması zorunludur.

B. BAHAR

* Söz TRT 1'de yayınlanan 'Ramazan Sevinci' adlı programa konuk olarak katılan Ömer Tuğrul İnançer'e ait.

** Söz R. T. Erdoğan'a ait.

“Ben çabalayacağım, siz de çabalayın!”

Bursa’da bulunan Diniz Adient fabrikasında işten atılan hamile işçi Deniz Biçen’le konuştuk. Hak gasplarına sessiz kalmayan ve haklarını savunan pek çok kadın işçi gibi Biçen de, “performans düşüklüğü” bahanesiyle işinden atıldı. Fabrikada örgütlü olan Türk Metal’in sessizlikle karşıladığı bu saldırı karşısında hukuki yollara başvuran Biçen’in yaşadığı süreci okurlarımıza sunuyoruz.

“DÖNÜM NOKTAMIZ MESAILERE KALMAMA EYLEMİ OLDU”

17 aydır Diniz Adient’te Renault’un koltuklarının metal kısımlarının montajında çalıştığını ifade eden bir çocuk annesi Biçen, montaj bölümüne alınmış üçüncü kadın işçi olduğunu belirterek şunları ifade etti: *“Orada tutunabilmek adına resmen didindim. Karkas montaj, yani oturduğunuz koltuğun sırt kısım montajında yaklaşık 8 ay 07.00-15.00 sabit istasyonda çalıştım. Ve sonrasında diğer 2 istasyonu da öğrendim. Gerçek olan bir şey var o da; her ne kadar emek verseniz de fabrika ortamlarında istenmezsiniz”*

Erkek işçilerin başlangıçta kadın işçilerle beraber çalışmakta zorlandığını aktaran Biçen *“Ama sonra bizim de onlar kadar çaba sarf ettiğimizi görünce kabullendiler. Aslında dönüm noktamız geçen yıl yaşanan mesailere kalmama eylemi oldu. En azından kendi adıma olması gereken işçi dayanışmasına kadrolu olmadığım halde destek olmam oldu”* diyerek erkek-kadın tüm işçilerin birlikte mücadelesinin birleştirici etkisine vurgu yaptı.

İLK ADIM: GÜZELLEMELER, OYALAMALAR....

Gebeliğin ilk süreçlerinde bant usulü ayakta çalıştığı bölümde zorlanmaya başlayınca revire gittiğini anlatan Biçen *“Bölüm amiri oradaydı hiç beklemediğim kadar olumlu şekilde yanaştı. Gebelik süresince her türlü dayanışmada olacağını falan filan anlattı da anlattı”* diyerek sürecin başında her şeyin görünürde iyi olduğunu belirtti. Ancak aradan geçen 3 ayda söylenenlerin lafı güzaf olduğu ortaya çıktı. Artık gece vardiyalarının zor gelmeye başlaması ile Biçen raporlarla gece vardiyalarını atlatmaya çalıştı. Fakat bu sefer de maddi olarak zarara uğrayan Biçen bunun üzerine bölüm amirine giderek tek vardiya çalışma hakkını kullanmak istedi. Doğrudan kendisine yönelik sitemlerin dışında bantta çalışan diğer işçi arkadaşlarının yaşayacağı “sıkıntılar”

dillendirilerek gebeliğin ilerleyen aşamalarına top atıldı ve kendisinin talebi bu şekilde kabul edilmedi.

İlerleyen aşamalarda tuvalete gitmesinin dahi soruna dönüştüğünü aktaran Biçen, *“Ne yaparsam yapayım, anlamıyordum, su tüketmem lazım ama sürekli tuvalete gidemiyorsun”* dedi. Vardiya amirinin yanı sıra onun yerine bakan sendika sözcüsünün de aynı şekilde tuvalete gitmesine hoş bakmadığını belirtti.

İKİNCİ ADIM: PATRON SALDIRIYOR, SENDİKA SUSUYOR

Yaşadığı sorunlar karşısında baş temsilciyle görüştüğünü ifade eden Biçen sendikanın bu konuyla ilgilenmediğini söylediğini ifade ederek sonrasında yaşananları şu şekilde anlattı: *“Ben sendika başkanından çalışma koşullarını konuşup haklarımı koruyacak derken iş verenle hakkım olan tek posta çalışma hakkımı 2 posta çalışır olarak anlaşmış. Beni arayıp bu şekilde aktardı başkan. ‘Ya başkan, hadi 2-3 hafta daha bu şekilde çalıştım sonra ne olacak üstüne ayakta daha ne kadar çalışabilirim ki dediğimde üretim müdürünün ister kabul eder etmezse kendi düşünsün dediğini bana söyledi. Ben de ‘Kanunda çalışma haklarım neyse onu yaparım’ dedim. O da ‘Sen bilirsin, bunlara işçi bize de iş*

çok. Onlar için paranın önemi yok’ dedi. Çünkü ihtiyacım olduğunu biliyorlardı.”

ÜÇÜNCÜ ADIM: MOBBİNG, TEHDİT

Sonrasında 3 hafta üst üste tek vardiya çalışan Biçen, kızının ve sonrasında kendisinin rahatsızlanması sonucu işe gitmedi, bunun sonucunda ise sözde “dinleneceksin” denilerek baskılar arttı. Biçen’e yeni başlayan bir kadın işçiye iş öğretme bahanesi ile 16.00-24.00 vardiyasında çalışması dayatıldı. Ancak Biçen’in itirazları, dar alanda iki kişi çalışmanın kendisine ve bebeğe zarar verebileceğini ifade etmesine rağmen yönetim tarafından kabul edilmedi. *“Ben kabul etmeyeceğimi söyledim ‘Tek posta çalışma hakkım ve bunu kullanmak hakkım’ dedim, kendilerine iletin dedim ama bana olumlu dönüş olmadı”* diyen Biçen, kızının hasta olduğu günün sabahı Çalışma Bakanlığı’na aradığını onların kendisini yönlendirmesi ile noterden fabrikaya ihtar çektiğini belirtti. İhtarın 3 Mayıs’ta ellerine geçtiğini ve bunun üzerine 6 Mayıs’ta müdürler tarafından görüşmeye çağrıldığını belirten Biçen, işbaşı yaptıktan 20-25 dakika sonra yazıhaneye çağrıldığını ifade etti. Burada bölüm amiri, Biçen’e diğer bölümlerde çalışan kadın işçilerin gebelik durumunda anlaşılıp işten çıktıklarını, kendilerine “zorluk” çıkarmadıklarını söyleyerek Biçen’den

haklarını savunmasını değil, sessizce işi bırakmasını beklediklerini ifade etmiş oldu. İtiraz ederek haklarını savunan Biçen’e karşı bölüm amiri bu defa patronların en sık başvurduğu yola başvurarak Biçen’in diğer kadın işçilerin ekmeği ile oynadığı safsatasını savundu. Biçen’in kararlılığı karşısında sözde “inisiyatifi” kullanarak Biçen’in hakkı olan tek vardiya çalışmayı kabul ettiğini söyleyen amir *“Şimdi kendini garantiye aldın ama sonrasında ne olur bilemem”* diyerek tehdit etmekten de geri durmadı. Yaklaşık bir hafta sonra ise Biçen “performans düşüklüğü” bahanesiyle işten atıldı.

“BEN ÇABALAYACAĞIM, SİZ DE ÇABALAYIN”

Dört gün sonra mahkemeye başvurduğunu belirten Biçen dikiş bölümünden hamile bir işçinin daha işten atıldığını ve işçinin sendikaya gittiğini ifade ederek kadın işçiye *“O sendikaya güvenme, eğer bir işe yarasalardı, bir fabrika kolay kolay işçi harcayamazdı”* dediğini aktararak Türk Metal Sendikası’nın uğursuz rolüne işaret etti.

Son olarak Biçen gazetemiz aracılığıyla, kanunların çıktığını ve sözde kadın istihdamını büyütme ve kadın işçilerin çocuk doğurması için teşvikler verileceğinin anlatıldığını, ancak tüm bunların yalan olduğunu belirterek kadın işçilere seslendi:

“Televizyonlarda bas bas sunulan haberlerin aslında pratikte öyle olmadığını bilen ve bunu bizzat yaşayan biri olarak kadınlara şunu söylemek istiyorum; evet koşullar ağır, geçim sıkıntısı çok zor ve eşlerimizin ‘aman sakın iş yerinde bir şeye karışma, aman ne söyleseler kabul et’ söylemleri bir yerden sonra vicdan ve gururu yaralamakta. Onlar bizim yaşamızın gözümüzün, babasının hayrına o aldığımız maaşları vermiyorlar. Biz de almamızın teriyle o maaşı hak ederek alıyoruz. Ben ilk başta işimi kaybetmekten gerçekten korktum çünkü çok daha özel sebeplerle bu işe ihtiyacım vardı ve işveren bunu bildiği için kullandı. Üstüne susan, kabullenen diğer işçi kadınları örnek gösterdiler ve ben tüm mecburiyetime ve şu anda cebimde 5 kuruş bulunmasına rağmen mahkemeyi bile diğer borçlarımla bir kez daha borçlanarak açtım. İşe iade ve tüm hakkım olanı almak için çabalayacağım. Siz de çabalayın, unutmayın, üretim dünyası işçinin omuzlarında. Bir sallasa yerinden oynar, bir de kadın ise işçi, 2 kez yerle bir olurlar.”

Meslek Liseliler Birliği İstanbul Meclisi toplandı

Meslek Liseliler Birliği (MLB) İstanbul Meclisi 19 Mayıs'ta toplandı. Meslek Liseliler Birliği'nin kurulduğu günden beri yürüttüğü faaliyetlerin değerlendirildiği toplantıda, şu an sınıfın gündeminde olan kıdem tazminatı hakkının gaspı konusu da meclisin temel gündemi oldu.

Mecliste ilk olarak MLB'nin 1 Mayıs'ta alanlara çıkması ve Taksim iradesi göstermesi konusundan bahsedildi. Ardından 6 Mayıs'ta Denizler'in mezarı başında yapılan anma ve DGB'nin Türkiye meclisinde alınan kararlara değinilerek bu kararlar üzerine tartışmalar yürütüldü. Toplantı siyasal sürecin nasıl ilerlediği ve bu süreçte nasıl bir yol izleneceği konularıyla devam etti.

Kıdem tazminatı hakkının gaspı, işlemden haksız ve hukuksuz şekilde atılan

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın yaptığı açlık grevi direnişi, Erdoğan-Trump görüşmesi ve TÜSiAD'ın meslek liseliler hakkındaki bazı söylemleri hakkında tartışmalar yürütüldü. Tartışmaların ardından işçi sınıfı için gündemde olan kıdem tazminatının meslek liselilere nasıl yansıtacağı üzerine tartışmalara geçildi. Tartışmalarda ilk olarak kıdem tazminatının ne anlama geldiği ve yapılmak istenen düzenlemeyle ne amaçlandığına değinildi. Sınıfa yönelik bu saldırının geleceğin işçileri açısından neden önemli olduğu ve nasıl bir yanıt üretilebileceği başlıkları ele alındı. Hükümetin kıdem tazminatı hakkının gaspı saldırısı konusunda, görüldüğü kadarıyla meslek liselilerin pek bilgi sahibi olmadığı belirtilirken bu gündem üzerinden liselilerle yapılan anket çalışması ve bildiri dağıtımına dair

konuşuldu. İşçi sınıfının geleceği olan meslek liselilerin, şimdiden haklarına sahip çıkması gerektiği vurgusu yapıldı.

Tartışmaların sonrasında MLB, DLB ve DGB'nin 3 Haziran'da "İşçi sınıfının şairleri ile buluşuyoruz" şiarıyla gerçekleştirilecek piknik ele alındı. Piknik planlaması yapılarak komiteler oluşturuldu.

Meclis, yaz sürecinde yapılabilecekler konusundaki tartışmalarla devam ederken yaz kampı üzerine tartışmalar yürütüldü.

Meclis'te son olarak 'Mayıs şehitleri' anıldı. Sermaye devletinin Mayıs ayında katlettiği devrimci önderler üzerinde durularak Denizler'in, Sinanlar'ın ve İbrahimler'in bırakmış olduğu devrimci mirası daha ileriye taşıma vurgusu yapıldı. Meclis, yapılan saygı duruşu ile sonlandırıldı.

Mayıs şehitleri Çorlu'da anıldı

Mayıs ayında ölümsüzleşen devrim şehitleri, Dev-Lis, Devrimci Demokrasi, DGB, HDP Gençlik Meclisi, Kaldıraç, SGDF, Sosyalist Öğrenci Hareketi tarafından 21 Mayıs'ta Çorlu'da düzenlenen etkinlikle anıldı.

Etkinlik Mahirler, Denizler, İbolar ve Haki Karerler şahsında devrim mücadelesinde şehit düşenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı.

Mayıs şehitlerinin yaşamlarını ve mücadelelerini anlatan sinevizyon gösterimiyle devam eden etkinlikte, ardından etkinliği düzenleyen kurumlar adına ortak bir konuşma yapıldı. Konuşmada Türkiye coğrafyasındaki devrimci mücadele tarihine değinilerek bu mücadeleden ileriye taşıyıcısı olan Mayıs şehitleri-

nin mücadelesinin anlamı ve önemi anlatıldı. Mayıs şehitlerinin mücadelesinin, düzenin icazet alanından çıkarak devrim bayrağının yükseltilmesi anlamına geldiğine vurgu yapılan konuşma şu sözlerle son buldu: "Kitlelerin devrimci eylemine inancın ve ona öncülük etme iddiasının adıdır onların mücadelesi. Onların bıraktığı devrim bayrağı bu topraklarda dalgalanmaya devam ediyor. Bizler bu ülkenin devrimci geleneğini sahiplenip onu daha ileriye taşıma inancında olan devrimciler olarak, ant olsun ki bu sömürü düzenin burçlarında da sosyalizm bayrağını dalgalandıracakız."

Şiir dinetisinin ardından ise serbest kürsü bölümüne geçildi. DGB adına yapılan konuşmada, Mayıs şehitlerinin,

Türkiye'deki mücadele tarihinde burjuva sosyalizminden devrimci bir kopuşu temsil ettiklerine dikkat çekildi.

İbrahim Kaypakkaya'ya özel olarak değinilen konuşmada, Kaypakkaya'nın kemalizm ve ulusal sorun üzerinden ortaya koyduklarının altı çizilerek bunun mücadelenin sonrasına çok şey kattığı ifade edildi. Gözünü kırpmadan, fedakarca, başı dik duruşuna işaret edilirken, devrim şehitlerinin mücadelesinin daha ileriye taşınacağı sözleriyle konuşma sona erdi. HDP Gençlik Meclisi, Devrimci Demokrasi ve Dev-Lis adına konuşmalarla devam eden etkinlik hep birlikte okunan devrimci marşlarla son buldu.

İzmit'te destek açlık grevi

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevinin sesini Kocaeli'ye taşıyan gençlik örgütleri 18 Mayıs'ta destek açlık grevi gerçekleştirdi.

Dev-Güç'ün İzmit bürosunda sabah bir araya gelen DGB, Dev-Genç, Dev-Güç ve Kaldıraç üyeleri 1 günlük destek açlık grevine başladı.

Eylemde "Kemal amca kazandı! Nuriye ve Semih de kazanacak!" yazılı pankart da asıldı. Eyleme ilişkin açıklama yapan gençlik örgütleri, direnişi sonuç veren Kemal Gün'ü selamladı. Gülmen ve Özakça için 12 kişinin 1 günlük açlık grevine başladığı belirtilen açıklamada, gençlik örgütlerinin hafta başından bu yana açlık grevlerinin sesini Kocaeli'ye taşıdığı belirtildi.

Açlık grevi için Eğitim Sen'den salon talep edildiği belirtilirken Eğitim Sen'in bu talebe olumlu yaklaşmadığına değinilerek KESK ve Eğitim Sen'in tutumu şu ifadelerle anlatıldı:

"Eğitim Sen 'Yer verirse biz sıkıntı yaşarız', 'Üyelerimize bu durumu açıklayamayız', 'İlkel olarak doğru bakmıyoruz' gibi sudan sebeplerle yer talebimizi geri çevirmişlerdir. Yer için üç defa gitmemize, durumun aciliyetini belirtmemize rağmen 'Biz sizi arayacağız', 'Yönetime sormamız gerek' vb. cevaplarla bizleri fazlasıyla oyalamışlardır. Son olarak KESK Şubeler Platformu'nun toplantısına katıldık. Fakat ağız birliği etmişçesine bize açlık grevinin doğru olmadığını söyleyerek iki insanın ölümüne göz yummuşlardır. Direniş 200 güne yaklaşırken yaptıkları bir basın açıklaması ve bir fax çekme eylemini (ki bizce de değerli eylemlerdir) söyleyerek üstlerine düşeni yaptıklarını iddia eden ve bunun yeterli olduğunu söyleyen bir eğitim sendikası ile karşı karşıyayız. Bu tutumu eleştiriyor tüm devrimci kamuoyuna teşhir ediyoruz."

Açıklama 18 Mayıs Şehitleri de anılarak "Mayıs şehitlerinin direniş ruhuyla yurdun dört bir yanında direnen kamu emekçilerini selamlıyoruz. Herkesi Nuriye ve Semih'in sesine ses olmaya, direnişi büyütme çağırıyoruz" ifadeleriyle sonlandırıldı.

Gençlik örgütleri ayrıca Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nün çeşitli fakültelerinde ve Kocaeli'de bulunan emekçilerin, öğrencilerin yoğun olarak yaşadığı mahallelerde "Açlık grevine ses ver" şiarlı bildirimleri dağıttı. Aynı zamanda çeşitli mahallere yapılan yazılımlarla da açlık grevine ses verme ve dayanışma çağrısı yapıldı.

“Bir insanın nefesi kesilirse o insan yaşayabilir mi?”

“Kuşlar bile yerdedi. Ölmüştüler. Kızım ‘Anne bak, kuşlara bile kurşun değmiş,’ dedi. Beraber ekmek almaya gidiyorduk. Kobradan üç el ateş açıldı. Kızım kanlar içinde yerdedi.”

Bu sözler Sur’lu bir annenin sözleri. Sur’daki vahşeti anlatıyor bizlere. Tanklarla, toplarla taş üstünde taş bırakmayanların canlarımızdan kuşlara kadar yaşamı hedef almasını anlatıyor. Kuşları ve çocuklarımızı hedef almaları boşuna değil elbet. Kuşlar özgürlüğü, çocuklarımız geleceği temsil etmiyor mu? Özgürlüğümüzü ve geleceğimizi hedef almıyorlar mı? Bir halkın iradesini teslim almaya çalışanların giriştikleri vahşet tam da bunu anlatmıyor mu?

Bir halkın iradesini teslim alma, direnişçi bir halkı dağıtma hedefi büyük bir rant elde etme hedefiyle beraber yürütülüyor.

Sene 2009... Adına kentsel dönüşüm dedikleri, rantal dönüşüm projeleriyle Sur kapılarına dayandılar. Tehditte, baskıyla, yalanla, dolanla kandırmaya çalıştılar halkı. “Hepimiz kazanacağız!” dediler. Yıkımlara başlamak istediler. Her kepçe darbesi Sur halkını daha da öfkeliyordu. Etten-kemikten bir Sur örüldü kepçelerin karşısına. 2013’te geri püskürtüldü kara yüzümler...

Kentsel dönüşüm yalanlarıyla kepçelerle başaramadıklarını 2015’te kirli savaşı tırmandırarak, tanklarla, toplarla Sur’u abluka altına alarak başarmak istediler.

“Sur çatışmalarında bir hafta çıktık ama sonra geri döndük, bombalar altında biz burada komşularla sofrayı beraber kahvaltı yapıyorduk. O zaman da evlerimiz zarar gördü ama yine

de çıkmadık. Şimdi bize gidin diyorlar. Buradan gidince nefesimizi kesecekler. Bir insanın nefesi kesilirse o insan yaşayabilir mi?”

Nefeslerini kesmek istediler. Ama onlar, bombalar altında kahvaltı yapıp yaşamalarına sahip çıktılar son nefeslerine kadar. Çünkü onlar için Sur sadece bir ilçe değil, evlerinin, yaşamlarının ta kendisiydi. Sur’un sokakları evlerinin koridoruydu adeta; çocuklarının koşturduğu, oyunlar oynadığı. Sur’un duvarları evlerinin duvarlarıydı. Ve evleri, baskı altındaki, tehdit altındaki yaşamlarıydı artık. Sur’un, yani evlerinin duvarları toplarla dövülüyordu, bir halkı teslim alma hedefiyle. Sokak sokak direniş örülüyordu. Yasak yasak üstüne konuluyordu.

“Bir yasak koydular ve yaşağı bir daha kaldırmadılar. Sur’da o kadar büyük bir vahşet yaşandı ki, yıkmaktan, dümdüz etmekten başka çareleri yoktu. Unutulmuyor, unutulmuyor yani...”

Evet unutulmuyor. Bir halkın direnişi unutmamakları üzerinden yükseli-

yor. Acılarıyla yoğruluyor, harmanlanıyor. Unutturmaya çalışanlara inat türkülerle, ağıtlarla nesilden nesile aktarılıyor. Çıkarttıkları yasalar boşuna artık. Bir halkın türkülerini yapanlar yasalarını yapanlardan daha güçlü her zaman. Belki bir an kaybedilebilir savaş ama en sonuncu savaş daima direnenlerin olacak elbet...

Artık taş üstünde taş bırakmamıştır kara yüzümler. Ama Kürt halkının iradesini teslim alamamışlardır da.

Diyarbakır ve surlarının Temmuz 2015’te UNESCO Dünya Miras Alanı ilan edilmesi ve daha bir yıl bile geçmeden yaşanan yıkımla, UNESCO Tehlike Altındaki Dünya Mirası Listesi’ne girmesi bile kara yüzümleri durdurmamıştır. Çünkü onlar kendi tarihlerini kendileri yazma derindedir. Bunu da kepçelerle, tanklarla, toplarla yapmak istemektedirler. Ancak silmek istedikleri tarih kanla yazılmıştır ve silinmezdir artık.

Tarih şimdi 2017’dir. Camilerin hoparlörlerinden ve zırlı araçlardan bir anons duyuldu: “21 Mayıs’a kadar evlerinizi bo-

şaltın. Sular ve elektrikler kesilecektir”. Hedeflerinde öncelikle iki mahalle yer alıyor: Alipaşa ve Lalabey. “Bu iki mahalleyi yıkarsak Sur’u teslim alırız” diyorlar adeta. 19 Mayıs’ta suları kesmeye kalkıp kepçeleri soktular. Sur halkı yine kenetlenildi. Ve yine geri püskürttüler kara yüzümleri. 23 Mayıs’ta yine geldi kara yüzümler. Ve yine gelecekler... Onlar yakmakta, yıkmakta kararlı. Sur halkı ise evlerini savunmakta. Sur ablukadayken bir kadın koşturuyor Sur’un sokaklarında ve diyor ki: “Geldiğim sokakta da üç kadın yıkıma karşı direneceklermiş, Sur fakirin yuvası, gitmeyeceğiz, kanımızın son damlasına kadar direneceğiz diyorlar.”

İşte Sur’lu kadınlar... İşte bir halkın anaları... Ve onların çocukları... Kenetlenmiş ve etten-kemikten örülmüş bir Sur, Kürt halkı... Hangi metal yığını durabilir ki bunun karşısında? Varsın taş üstünde taş bırakmasınlar. Bir halkın iradesini teslim alabilirler mi?

R. U. KURŞUN

Alıntılar: BBC Türkçe

Sermaye devletinin katlettiği İbrahim Kaypakkaya, Dörtler ve Haki Karer’i anmak için Ankara’da ilerici devrimci kurumlar 19 Mayıs’ta eylem ve anma etkinliği düzenledi.

MAMAK

BDSP’nin destekçi olarak katıldığı eylem için Tekmezar H.B.V. Parkı’nda buluşuldu. Ara sokaklardan sloganlarla yürüyen kitle Tuzluca Meydanı’na geldi. Burada devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Ardından basın metni okundu.

Zulmün olduğu yerde direniş ve mücadelenin doğduğu belirtilerek başlayan açıklamada Türkiye’deki devrimci

Ankara’da ‘18 Mayıs şehitleri’ anması

önderlere ve 18 Mayıs günü katledilen devrim şehitleri İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler’e değinildi. Açıklama, İbrahim Kaypakkaya’nın devrimci tutumu üzerinde durularak devam ederken İbrahim Kaypakkaya’nın düzenden kopuşu temsil ettiğine dikkat çekildi. Bugünkü baskı ve zulüm koşullarında İbrahimler’in, Haki Karerler’in ve Dörtler’in devrimci çizgisinden örnek alınması gerektiği vurgulandı.

Açıklamanın ardından Feyzullah Çınar Parkı’na geçilerek burada anma etkinliği gerçekleştirildi. Devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başlayan

etkinlikte, devamında PSAKD Mamak Şube Başkanı Mustafa Demirtaş devrim şehitlerine adanmış bir şiir okudu. Grup Tersname’nin müzik dinletisi ile devam eden etkinlik sinevizyon gösterimiyle sonlandırıldı.

SAKARYA CADDESİ

Sakarya Caddesi’ndeki anmaya da BDSP destekçi olarak katıldı. Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan anmada, örgütleyici kurumlar adına basın metni okundu. Türkiye toplarlarında zulüm, katliamlar, inkâr ve asimilasyon kadar, bunlara karşı isyanın

ve devrimci mücadelenin de var olduğu belirtilerek başlayan açıklama şu ifadelerle devam etti: “18 Mayıs bizler için bir matem değildir. İbrahim yoldaşın, Haki Karer hevalin ve Dörtlerin alevidir yüreklerimizde. Emperyalizmin kan kusturduğu Ortadoğu’dan Kuzey Afrika’ya, halkların katledildiği ve onun yerli işbirlikçileri iktidar mensuplarının başta Kürt halkı olmak üzere tüm ötekilere saldırdığı şu günlerde 18 Mayıs’ta sokakta olmak önemlidir.”

Ardından Kaypakkaya’nın devlet karşısında aldığı devrimci tutuma vurgular yapıldı.

PSAKD adına kısa bir konuşma ile devrim şehitleri anılırken etkinlik müzik dinletisiyle sonlandırıldı.

Güzel günler göreceğiz çocuklar...

1 Haziran Dünya Çocuk Hakları Günü, Birleşmiş Milletler'in (BM) riyakârlık örneklerinden birisidir. Çıkış olarak kökeni 1925'te Cenevre'de toplanan Çocukların Refahı için Dünya Konferansı'na dayanan bu gün, çocuk işçiliği, eğitim gibi dünya çocuklarının refahını ilgilendiren konulara dair çocuk hakları konusunda bir duyarlılık yaratmak adına ortaya konmuştur. Emperyalistlerin hizmetinde bir kurum olarak BM, dünya çocuklarına ne refah vademedi ne de sorunlarına çözüm olabilir. Birleşmiş Milletler; güya savaş mağdurlarına yardım etmek için gittiği Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde kız çocuklarına tecavüz eden askerleriyle vardır. Bu coğrafyada yaşayan mazlum halkların çektiklerini sayısal verilere döküp sözüm ona yardım kampanyaları düzenleyerek, savaşları yaratan kapitalist barbarlığı aklamak için vardır.

Ancak bu vesileyle dünya çocuklarının çektiklerine bakmakta fayda var. Yine BM'nin açıkladığı verilere göre her yıl

yaklaşık 6 milyon çocuk yetersiz beslenmeden kaynaklı yaşamını yitiriyor. Bu 6 milyon çocuğun 3,1 milyonu 5 yaşından küçük. Emperyalist haydutların gözünü diktiği Ortadoğu topraklarında milyonlarca çocuk göç yollarında yaşamını yitiriyor, Aylan bebek kıyıya vuran küçücük bedeniyle yüzümüze vuran bir örnek sadece. Daha özele inip Türkiye'den örnekler vermek gerekirse; daha yaşına girmeden açlıktan hayatını kaybeden Kübra bebeğin, cansız bedeni babasının sırtında bir çuval içinde taşınan Muharrem bebeğin anısı hatıralarımızda canlı olarak duruyor...

Aynı zamanda çocukların zindanlara doldurulduğu bir ülkedir Türkiye. Din-ci-gerici AKP hükümetinin iktidara gelmesinden bu yana hüküm giymiş çocuk tutsak sayısı %33 artarak 731'e çıkmış, tutuklu çocuk sayısı ise 2578'e yükselmiştir. Hapishaneler çocukların mezarı olmuş, son sekiz yılda yaşları 12 ila 17 arasında değişen 17 çocuk hapishanede

yaşamını yitirmiştir, bu 17 çocuğun 9'u intihar ederek yaşamına son vermiştir. Genç tutuklu ve hükümlüler (18-21 yaş aralığı) arasında da intihar çok sık gözlenmektedir, yine son 8 yılda 77 genç hapishanede yaşamını sonlandırmıştır.

Bir yandan da direnen çocuklar vardır, direndiği için sokaklarda, meydanlarda devlet tarafından katledilen... Türkiye'de Berkin olur adı, Yunanistan'da Aleksis... Kürdistan'da taş tutar elleri özgür bir ülke için, Filistin'de tanklara meydan okur küçük bedenleri...

Kapitalist emperyalist sistem krizlerle boğuşurken savaş ve yoksulluktan başka bir şey üretmiyor. Emekçi halkların çocuklarına ise ölümden başka bir seçenek sunmuyor; ya göç yollarında ya çocuk işçi olarak çalıştığı tezgah başında... Ancak "o çocuklar büyüyecek, o çocuklar büyüyecek..." Yarının özgür, eşit, sömürsüz dünyasında şarkılar söyleyecekler hep bir ağızdan...

Y. LEVLA

Polis cinayetleri sürüyor

Sermaye devleti polis rejimi uygulamalarını yaygınlaştırarak yargısız infazların, polis cinayetlerinin ve katliamlarının önünü açıyor. 15 Nisan'da İstanbul Gazi Mahallesi'nde polis kontrol noktasında, gençlerin aracı "kaçmak istedikleri" iddiasıyla taranmış, iki genç katledilmişti.

Benzer bir saldırı 20 Mayıs'ta İstanbul Arnavutköy'de yaşanırken 18 yaşındaki genç İbrahim Kaya yaralandı.

18 yaşındaki İbrahim Kaya adındaki genç, amcasının hacizli olan arabasını

olarak yola çıktı. Yolda polislerin çevirdiği genç bir an panikleyerek olay yerinden uzaklaşmak istedi. Bu sırada polisler Kaya'nın bulunduğu araca mermi yağdırırken, Kaya yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Gencin hayati tehlikesinin bulunmadığı öğrenildi.

Bursa'da da polis bir genci katletti. Yıldırım ilçesine bağlı Beyazıt Mahallesi Kartal Sokağ'ında bulunan 19 yaşındaki Mert Atar, bölgede denetim yapan polis ekiplerini görünce kaçmaya başladı. Atar,

Yılmaz Sokağ'ta polislerce yakalandı ve polislerle arasında arbede çıktı. Arbede esnasında, polisin belindeki silahın yere düştüğü ve ateş aldığı öne sürüldü. Ancak Atar'ın sırtından vurulmuş olması dikkat çekti.

Sırtından vurulan Atar, olay yerine gelen ambulansla Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı fakat tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Uğur Kurt anıldı

Okmeydanı Cemevi'nde cenaze beklerken polis tarafından vurulan Uğur Kurt, ölümünün 3. yıl dönümünde (22 Mayıs) cemevinde anıldı. Cemevinin bahçesinde yapılan anma saygı duruşu ile başladı. Ardından Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Okmeydanı Cemevi Başkanı Zeynel Şahin konuştu. Kurt'un katledilmesi ile ilgili davaya değinen Şahin, "Polisin elini rahatlatmak için bir sürü ifade alınmış. Hiçbiri de doğru değil" dedi ve katil polis Sezgin Korkmaz'a 12 bin 100 TL para cezası verildiğini hatırlattı. Şahin, mahkemenin gerekçeli kararına değindi ve kararda, katil polis Sezgin Korkmaz'ın "meşru müdafaa" temelinde hareket ettiğinin yer aldığını belirterek, Kurt'un o sırada gerçekleşen eyleme katılmadığını, cemevi bahçesinde beklediğini hatırlattı. Şahin, "Biz burada bu olayı yaşadık. Polis direkt üstümüze ateş etti" dedi.

Kurt'un annesi Gülnaz Kurt ise "Benim çocuğumdan ne istediler" diyerek katilin serbest olduğuna dikkat çekti. Gülnaz Ana, "Bu ne biçim devlet, bu ne biçim hukuk" dedi. Gülnaz Ana fenalaşırken, "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganı atıldı.

Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Genel Başkanı Tuncer Baş "Cemevinde bir Aleviyi öldürmenin cezası 12 bin liraymış" sözleriyle katilin korunmasına tepki gösterdi.

Kaypakkaya anmasına engelleme

İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 44. yıldönümü dolayısıyla 21 Mayıs'ta Çorum Sungurlu Karakaya'daki mezarı başında yapılacak anma sermaye devletinin engellemesiyle karşılaştı.

Köy meydanında toplanan kitle pankart açarak buradan mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Mezarlığa yürüyen kitlenin önü asker barikatıyla kesildi. Valilik kararı gerekçe gösterilerek anmaya izin verilmeyeceği dayatmasında bulunuldu. Kaypakkaya'nın kardeşi Ali Ekber Kaypakkaya ile birlikte yakınları 10 kişilik bir grup olarak basın açıklaması yapmak istediklerini ifade ederken askerler buna da izin vermeyeceklerini söyledi.

Kaypakkaya kararını yasadı olduğu ana değinerek tepki gösterince askerler sadece birinci derece akrabalarına izin verdi.

Öte yandan anma için Ankara'dan yola çıkanların otobüsü de askerlerin engellemesiyle karşılaştı.

Sadece devrimci kimliğin değil, yaşamın da temel taşıdır özgüven

Hintli oyuncu ve yönetmen Aamir Khan'ın, "Yerdeki Yıldızlar (Her Çocuk Özeldir)" filmi seyredildiğinde, "özgüven" in bir yaşam inşa etmek ve yaşama bağlanmak için temel önemde olduğu bir kez daha görülür. Film, Ishan adlı 9 yaşındaki bir çocuğun okuldaki başarısızlıklarını anlatmakla başlıyor. Ishan 3 yıldır okuldadır ama okuma yazmayı bile öğrenememiştir. Şımarık, yaramaz bir çocuktur. Babası Ishan'ı sık sık dövmektedir. Okuldaki öğretmenleri Ishan'ın özel eğitim görmesi gerektiğini söylerken, babası Ishan'ın tembel ve yaramaz olduğunda ısrarlıdır. Babası çözümü Ishan'ı yatılı okula göndermekte bulur.

Ishan yatılı okula bırakıldığında travma geçirir. Öğretmenleri Ishan'ın geçirdiği travmayı daha da derinleştirici bir rol oynarlar. Öğretmenler Ishan'dan kendilerine ezberletilen şeyleri beklerler. Okuma yazma dahi öğrenemeyen Ishan, ezber bozamaz ama ezberci sisteme göre fazlasıyla başarısızdır. Bu yüzden öğretmenleri tarafından horlanır, tıpkı babasının yaptığı gibi... Böylece Ishan'ın kendine zerrece güveni kalmaz. Bir süre konuşmaz, içine kapanır, hatta intihar girişiminde bulunur.

Bu arada Aamir Khan okula resim öğretmeni olarak gelir. Bir süre sonra Ishan'ın sorununu fark eder. Ishan harfleri kafasında oturtamamaktadır. Harfleri adeta uçuyormuş gibi görmekte ve algılayamamaktadır. Harfleri algılayamadığı için, okuma yazmayı da öğrenememekte, okuma yazmayı öğrenemeyince de horlanmaktadır. Yeni gelen öğretmen Ishan'ı kavramıştır. Çünkü onunla aynı rahatsızlığı olduğu için, aynı sorunları yaşamıştır.

Öğretmen, bir gün derste Ishan'ın rahatsızlığını anlatır, tabii isim vermeden. Bu rahatsızlıkları olan kişi çok yetenekli biridir. Kimdir peki bu kişi, diye sorar. Ishan, kendisinden bahsedilecek diye panikler. Fakat öğretmen elinde

tuttuğu resmi gösterir. Sözü ettiği kişi Einstein'dır. Edison, Da Vinci gibi isimleri de aynı rahatsızlığı yaşayan insanlar olarak sayar. Bu rahatsızlığa rağmen elde edilen başarıları göstermek ister Ishan'a. Elbette sadece bir derste Ishan'ı özgüven sahibi haline getiremez. Emek ve sevgiyle Ishan'a verdiği değeri göstererek, onun da kendine değer vermesini sağlar. Ona okuma yazmayı kendi yöntemleriyle öğretir. Ama Ishan'ın yeteneği aslolarak resimdir. Okul müdürünü ikna ederek okulda öğretmen ve öğrencilerin katılacağı bir resim yarışması düzenler. Öğretmenler ilkökul çocuğundan çok daha kötü "resim" yaparlar. Ishan yarışmada birinci olan resmi yapar. Öğretmeni de Ishan'ın resmini yapmıştır, ona duyduğu sevginin göstergesi olarak.

ÖZGÜVEN, DEVRİMCİLİĞİN OLMAZSA OLMAZIDIR

Çok yeteneği olan insan ender görülür. Genel olarak, bir alanda yetenekli olan, diğer bütün alanlarda son derece yeteneksiz olabilir. Tam bu noktada kişinin yeteneklerinin ve yeteneksizlikleri-

nin farkında olması gerekir. İletişim kurmakta başarılı biri yazmalı, afiş asmalı ama onun asıl görev alanı örgütçülük olmalı. Çünkü özgüven telkinle değil, pratikte üretmek kazanılır. İletişim kurmakta başarılı bir kişi örgütçülüğü öne çıkardığında, bu emeği karşılığında üretimini, bu örnekte kişi ya da faaliyeti örgütlediğini gördüğünde özgüveni pekişir. Yani iş yapmak gerekir ama öncelikli olan, isabetli bir şekilde, kişinin yeteneğine göre iş yapmasıdır.

Filminden hareketle söylersek, yoldaşlar arasında eleştiri-özeleştiri bir gerekliliktir. Ancak eleştiri, niyetten bağımsız bir şekilde, horlayıcı, aşağılayıcı bir niteliğe bürünmemeli. Yoldaşlar birbirine kitabi temelde bakar ve eleştirilerini bu temelde yaparsa, aşağılayıcı ve horlayıcı olma riski fazlasıyla ortaya çıkar. Yoldaşını geliştirme niyetiyle bile olsa bu şekilde bir "eleştiri" geliştirici olmaktan uzak, hem yoldaşını hem ilişkilerini yıpratıcı bir nitelikte olur.

Ishan'ın okumasında ısrar edip, okuyamadığında horlanması gibi, bir yoldaşımıza yapmadığı değil, çabalayıp yapmadığı bir işi ısrarla yaptırmaya çalış-

mak, yine niyetten bağımsız olarak o işe hapsolmayı beraberinde getirir. Yoldaşa belli bir özgüven olsa bile, bu ısrar, özgüveni tümüyle erozyona uğratar.

Özgüven kazandırmanın hazır bir reçetesi yok elbette. Ama olmazsa olmazı var: Yoldaşa değer vermek, onun da kendine değer vermesini hissettirmek.

ÖZGÜVEN ENJEKTE EDİLMEZ, KİŞİ POTANSİYELİNİ AÇIĞA ÇIKARIR

Yukarıda söylediklerimiz özgüven dışarıdan enjekte edilebilirmiş gibi yanlış bir kavrayışa neden olmamalı. Dışarıdan, en fazla, kişinin özgüven potansiyelinin açığa çıkması zorlanabilir. Söz konusu kişi yoldaş olduğunda, mutlaka zorlanmalı da.

Özgüven kazanmanın formülü ise basit: Herhangi bir etkinliğe karşı hiç emek harcamadan, daha baştan "yapamam" dememek. İnsanın yapamadığı işler mutlaka vardır. Ama emek harcamadan baştan "yapamam" demek, aslında "yapmam" demek olur.

"Yapamam" cümlesi ve algısı, varsa eğer kişideki özgüveni dinamitler. Özgüven kazanmak için, kişinin daha önce hiç yapmadığı bir işi bile yapma cüreti göstermesi gerekir. Örneğin daha önce hiç yazmamış biri gerektiğinde yazmaya cüret etmeli. Ortaya çıkardığı yazı her açıdan yetersiz, başarısız da olabilir. Böyle olabilir diyerek "yazamam" gerekçesiyle masumlaştırmaya çalıştığı "yazmam" durumu, daha baştan çok başarısız bir sonuçtur. Kaldı ki potansiyelin açığa çıkarılması, kişinin daha önce yapmadığı bir işi yapmaya cüret etmesiyle başlar.

Evrin Erdoğan 3 günlük açlık grevi yaptı!

Hileli referandumun ardından İzmir'de yaptıkları eyleme yönelik polis saldırısında gözaltına alınan ve ardından tutuklanan gençler, Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'ne götürüldüler. Aralarında DGB'li Enise İlin'in de bulunduğu gençler, cezaevinde adli koşullara yerleştirildiler.

Cezaevi idaresi, gençler üzerinde psikolojik baskı uygulamak ve onları

yalnızlaştırmak için hayata geçirdiği bu uygulamayı tüm itirazlara rağmen geri almadı. Avukatların görüşmeleri ve gençlerin itiraz dilekçelerine rağmen, "Cumhurbaşkanına hakaret adli suça giriyor" diyen cezaevi idaresi gençleri adli koşullarda tutmaya devam ediyor.

Aynı cezaevinde bulunan TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan, gençlere uygulanan baskıyı ve tecrit politikasını protes-

to etmek için 3 günlük açlık grevi yaptı. Erdoğan açlık grevini 22 Mayıs'ta saat 19.00'da sonlandırdı.

Öte yandan, cezaevi yönetimi yankın zamanda tutuklanan Devrimci Parti üyesi kadınları siyasi tutsakların yanına yerleştirmeyip adli koşullara ayrı ayrı yerleştirerek psikolojik baskı ve tecrit politikasını sürdürdüğünü gösterdi.

“Böyle kalır sanma devran”

*“Nurhak sana güneş doğmaz
uçan kuşlar yuva kurmaz
dökülen kan yerde kalmaz
soracağız hesabını”*

İşçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin toplumsal uyanış yıllarıdır '60'lar. Türkiye'de sanayi gelişmeye, modern sınıflar ortaya çıkmaya başlamıştır. İşçi ve emekçiler haklı talepleri ile sokaklara çıkmış, direnişler ve ilk grevler bu yıllarda yaşanmıştır. Avrupa'dan Asya'ya ve Latin Amerika ülkelerinde yaşanan direnişler ve mücadeleler bu coğrafyayı da sarmıştır. Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) parlamentarizmi kitlelerin taleplerini karşılayamamıştır. Bunun karşısında, düzeni cepheden karşıya alan devrimci gençlik yüzünü artık “yalnızca devrim'e” dönmüştür. Düzenin reformlarla değil ancak şiddete dayalı bir “devrim” ile değişeceğini savunmuş, bu uğurda canları pahasına mücadele etmişlerdir. Nurhak'ta Sinanlar, Kızıldere'de Mahirler, idam sehpalılarında Denizler, zindanda İbrahimler... Devrimci miras bu coğrafyada böyle şekillenmiştir; daima savaşarak ve direnerek. İşte bu savaş ve direnişlerden biridir Nurhak.

31 Mayıs 1971'de Malatya Küre-

cik'teki NATO üssüne eylem hazırlığında olan THKO'lu 3 devrimci; Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga, İnekli Köyü civarında ihbar sonucu jandarmayla girdikleri çatışmada katledilirler. Her birinin bedeninden onlarca kurşun çıkar. Sıkılan onlarca kurşun Sinan'a, Alpaslan'a ve Kadir'e değildir yalnızca. Emperyalist barbarlığa karşı direnenlere, eşit ve sömürsüz bir dünya isteyenlerdir. Ancak kurşunlarla, ölümlerle bitiremezler direnişleri. Nurhak'ın kıvılcımı Kızıldere'yi, Diyarbakır zindanlarını ve idam sehpalılarını sarmıştır artık!

Bugün Nurhak Katliamı'nın üzerinden 46 sene geçti. Emperyalist barbarlık bu sürede birçok yıkıma sebep oldu, olmaya da devam ediyor. Coğrafyalar birer birer savaş alanına dönüşüyor. Milyonlarca işçi ve emekçi, genç, çocuk her gün daha da azgınlaşmış bir sömürü bataklığına uyanıyor. Bütün bunlara karşı ise Sinanlar'ın, Denizler'in, İbrahimler'in ve Mahirler'in iradesi ve cüreti bizleri çağırıyor.

*“Böyle kalır sanma devran
yola devam eder kervan
öldü Sinan doğdu Sinan
omuzladı silahını”*

İ. Y. GÜN

yaşasın
devrim ve
sosyalizm